முதலும் முடிவும்

ஸ்டார் பிரசுரம்

புதுமைப்பித்தன்

முதலும் முடிவும்

தமிழில்

புதுமைப் பித்தன்

ஸ்டார் பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி — சென்னை

முதற் பதிப்பு — அக்டோபர், 1952

விலை ரூ. 1—4—0

STAR PUBLICATIONS
TRIPLICANE — MADRAS

PRINTED AT PONNI ACHAKAM, MADRAS-21.

பதிப்புரை

"பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்.

"இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்"

இது பாரதி நமக்கிட்ட கட்டளை. இவ்விரு துறைகளிலும் சரிவர ஒருங்கே வேலை செய்து வெற்றி கண்டவர் புதுமைப்பித்தன்.

பிரேதமனிதன், பளிங்குச்சிலை, தெய்வம் கொடுத்த வரம் முதலிய பிறநாட்டு நல்லறிஞர் எழுத்துக்களை முறையாகத் தமிழ் மக்கட்களித்த பின் தொடர்ந்து இதையும் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

புகழுடைய புதுநூலாக வாக்கும் வக்கும் என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளோம். தொடர்ந்து புதுநூல்கள் பல வெளிவரும் என்பதைத் தெரிவிக்க மிக மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

உள்ளே

- முதலும் முடிவும்
- யாத்திரை
- தையல் மிஷின்
- ஆசிரியர் ஆராய்ச்சி
- ஓம் சாந்தி! சாந்தி!
- இனி
- லதீபா
- சித்திரவதை
- அம்மா!

முதலும் முடிவும்

ஜான் கால்ஸ்வொர்த்தி

மாலை ஆறுமணியிருக்கும். அந்த அறையில் சுமாரான இருட்டு. 'பச்சை ஷேட்' போட்ட மேஜையின் மீதிருந்த ஒற்றை விளக்கு, தரையில் விரித்த துருக்கிக் கம்பளத்திலும் மேஜையின்மீது சிதறிக்கிடந்த, வாசிப்ப தற்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களின் மீதும், நல்ல வேலைப்பாடு அமைந்த கீழைப் பிரதேச முக்காலியின்மீது வைத்திருந்த நீலக் காப்பிப் பாத்திரங் களின்மீதும் தனது வெளிச்சத்தைச் சிதறியது. நல்ல கொடுமையான மாரிகாலம். ஜன்னல்கள் எல்லாம் நன்ருக அடைக்கப்பட்டு, திரையால் மூடப்பட்டிருந்தன. முகடும் மரத்திஞலானது. சுவற்றில் வரிசை வரிசையாகத் தோல் அட்டை போட்ட புத்தகங்கள். குளிர் காய்வதற்காக மூட்டப்பட்ட தீயும் வெளிச்சமும் அந்த விறைத்துப் போகும் 'குளிர்ப் பாலைவனப் பிரதேசத்து' ரம்மியமான பொழில் என்று கூறவேண்டும். கோர்ட்டின் வேலைக் களைப்புத் தீருமட்டிலும் அதில் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளு வதில் கீத் டராண்டிற்கு மிகுந்த பிரியம். காலில் துருக்கிப் பாதரட்சை யணிந்து, அந்த இருட்டுடன் கூடும் அக்னி ஒளியில் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். நல்ல ஓவியக்காரன், அவனது முகத்தின் அமைப்பைக் கண்டால், சித்திரக் கோலைக் கீழே வைக்கமாட்டான் என்பது திண்ணம். செதுக்கி வைத்ததுபோன்ற, ஆனல் சிறிது வெளிறிய முகம். கருத்த புருவம்; கண்கள் சாம்பல் வர்ணமோ அல்லது சிறிது சிவப்புக் கலந்ததோ என்று கூறும்படி யானவை. நாள் பூராவும் வக்கீல்கள் அணியவேண்டிய

பொய்ச் சிகையை அணிந்தும் வழுக்கை விழவில்லை. அந்த அறையில் இருக்கும்பொழுது வேலைக் கவலைகளைப் பற்றி நினைப்பதே கிடையாது. அவன் வக்கீல்; வாழ்க்கையில் மனித நுட்பத்தினால் ஆகும் பின்னல்களை அறிவுக் கத்தியால் பிரித்து, வேண்டாதவற்றை விலக்குவதே அவன் வேலை. சோர்வை யளிக்கக்கூடிய வேலை தான். ஆனால், அந்த அறையில் அவன் தனது மூளையை அலட்டிக்கொள்வதில்லை. ஆமாம்! அன்று நடந்த கேஸில் தன் கட்சிக்காரன் பொய் சொன்னான் என்று அவனுக்குப் பட்டது; அதனால் கேஸை வாதாட மறுத்து விடலாம் என்றுகூட முடிவிற்கு வந்துவிட்டான். முதலிலிருந்தே அந்தப் பலவீனமான பேர்வழியின் அரைகுறைப் பதில்கள் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆழமான மனவுறுதியிலிருந்து எழாத ஒப்புப் பேச்சும், பலவீனத்தினால் பிறக்கும் அனுதாபமும் நிறைந்த இக்காலத்தில், இந்தமாதிரி ஆசாமிகளுக்குக் குறைவில்லை. உதவாக்கறைகள்! பிரயோஜனமற்ற பிரகிருதிகள்!

வாசிப்பதற்கு மூன்று புத்தகங்கள் எடுத்திருந்தான். வால்ட்டேர்:—அந்த பிரெஞ்சு எழுத்தாளனின் தர்க்கத்தைப் பிளந்து எறியும் குத்தல் நடையில் அவனுக்கு ஒரு மோகம். இரண்டாவது பர்ட்டன் எழுதிய யாத்திரைகள். மூன்றாவது ஸ்டீவென்ஸன் எழுதிய புது அராபிய இரவுகள். அன்று இரவில் மனத்தை உற்சாகப்படுத்தக் கூடிய புத்தகத்தைப் படிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டான். கோர்ட்டிலே ஏராளமான கூட்டம். வரும் பொழுது, வழியிலே ஈரம் சுவறிய காற்று. அன்று அவனுக்கு வீடு வெறிச்சென்று இருப்பதாகப்பட்டது.

விளக்கைச் சிறிது இரக்கிவிட்டு, குளிர் காய்வதற்காக நெருப்பின் பக்கம் திரும்பினான். அன்று டெலாஸன் வீட்டு விருந்திற்குப் போகுமுன் சிறிது கண்ணயர்ந்தால் என்ன! அப்பொழுது பள்ளிக்கூட விடுமுறையாக இருந்து, தனது மகள் மெய்ஸி, வீட்டிற்கு வந்திருக்கக் கூடாதா என்று நினைத்தான். கீத் டராண்டின் மனைவி இறந்து வெகுகாலமாகிவிட்டது. வீட்டில் பெண் பழக்கத்தை இழந்து நெடுநாளாகிவிட்டது; ஆனால், அன்று

இரவு துருதுருவென்று வரும் தன்மகள் இல்லாதது ஏதோ ஒருமாதிரியாக இருந்தது. சிலருக்குப் பெண்ணின் தோழமை எவ்வளவு அவசியமாக இருக்கிறது! ஆமாம். தம்பி லாரன்ஸ் — எல்லாவற்றையும் பெண்களால் தொலைத்தான்! மனவுறுதிகூடப் போய்விட்டது. எப்பொழுதும் தரித்திரம்! திறமை எல்லாம் போக்கழிந்து போய்விட்டன. வம்சத்தில் இருந்துவரும் ஸ்காட்லாந்து இரத்தம் இவனைப் பாதுகாத்திருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்; ஆனால், ஸ்காட்லாந்துக்காரன் தறிகெட்டு ஆட ஆரம்பித்தால் அவனை யார் தடுக்கமுடியும்? ஒரே தாயின் குழந்தைகள்தான். தங்கள் இருவருக்குள் ளும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! தனது வெற்றிக்கெல்லாம் தாயின் வம்சம்தான் காரணம் என்று கீத் டிரான்ட் நினைத்தான்.

உடனே அவனது மனம் சட்ட விபரத்தில், அவனது மனதை உறுத்திக்கொண்டிருந்த ஒன்றின்மீது சென்றது. தனக்குத் தவறு ஏற்படுவதே இல்லை என்ற அகங்காரம் உடையவன் கீத் டிரான்ட். ஆனால் அன்று தான் கொடுத்த ஆலோசனை சரியானதுதான் என்று அவன் மனம் திருப்தியடையவில்லை. ஒரு முடிவான அபிப்பிராயத்திற்கு வரச் சக்தியில்லாதவன், அல்லது சந்தேகமிருந்தாலும் அபிப்பிராயத்தைத் தைரியமாகக் கொடுக்க சக்தியற்றவன் வக்கீல் தொழிலில் பிரபலமடைய முடியாது. ஏன், வேறு எந்த வேலையிலுமே ஈடுபட முடியாது. அனுபவம் முதிர முதிர அவனுக்கு எதைப் பற்றியும் ஒரு திடமான அபிப்பிராயம் அல்லது திடசித்தத்தில் ஏற்படும் செய்கை இருக்கவேண்டும் என்பது உறுதியாயிற்று. ஒரு வார்த்தை, அதன் பின் ஒரு அடி! இல்லை இல்லை! முதலில் ஒரு போடு பின்னரே வார்த்தைகள்! இதுதான் வெற்றியை அளிக்கும். சந்தேகம், தயங்குதல், உணர்ச்சி! ஒளியற்ற,— இவை புதிய நாகரிகத்தின் பேர்போன வழி! சிச்சி! கீத் டிரான்டின் அழகிய முகத்தில் ஒரு கோரமான ராக்ஷஸப் புன்சிரிப்பு உதயமாயிற்று. அல்லது விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சம்தான் இந்தக் கோர நடனங்களை முகத்தின்மீது ஆடுகிறதா?

அதுவும் மெதுவாக மறைந்து முகத்தில் சோர்வு தேங்கியது; அவன் கண் அயர்ந்தான்.

வெளிச்சத்திற்கப்புறம் ஏதோ ஒன்று இருப்பது போன்றஉணர்ச்சிஅவனைத் திடுக்கிட்டு விழிக்கவைத்தது. "யாரது?" என்று எழுந்தான். விளக்குத் திரியைப் பிரகாசமடையும்படி உயர்த்திவிட்டு, "யார் அங்கே?" என்றான் மறுபடியும்.

"நான்தான் — லாரி" என்றது ஒரு குரல் கதவுப் புறத்தில்.

தூக்கத்திலிருந்து திடீரென்று விழித்ததினாலோ அல்லது குரலின்தொனியினாலோ கித்டரான்டிற்கு நடுக்க மெடுத்தது.

"சிறிது கண்ணயர்ந்துவிட்டேன்! வா! உள்ளேவா!"

கித்டரான்ட் எழுந்திருக்கக்கூட இல்லை. தலையைக் கூடத் திருப்பவில்லை. அரைக்கண் போட்டபடி சகோதரனை எதிர்பார்த்தான். லாரன்ஸ் இவனைக் காண வருவது எப்பொழுதும் நல்ல காலத்திற்கல்ல. அவன் 'மூசுமூசென்று' சுவாசிப்பதையும், பக்கத்தில் சாராய நாற்றம் பரவுவதையும் கித்டரான்ட் உணர்ந்தான். இங்கு வரும்போதாவது குடிக்காமல் வரக்கூடாதா! கொஞ்சமும் மரியாதையற்ற சிறுபிள்ளைத்தனமாக இருக்கிறது. உடனே சடக்கென்று:—"உம்! லாரி! என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டான்.

அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் ஏதாவது 'நடவாமல்' இருக்காது. எவ்வளவு தாரம் இவனது அசட்டுத்தனங்களை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு போகிறோம் என்று கித்டரான்டிற்கு ஆச்சரியம் ஏற்படுவதுண்டு. எல்லாம் இரத்தப் பிணைப்புத்தான்; அவனது புத்தி இந்த அனுதாபம் எல்லாம் பலவீனத்தின் அறிகுறி என்று எத்தனை தடவையோ இடித்துக் கூறியிருக்கிறது. இப்பொழுதும் குடித்துவிட்டா வந்திருக்கிறான்? ஏன் வெளியில் நின்று தயங்குகிறான்?

"உள்ளே வந்து உட்காரேன்?" என்றான் கீத் டரான்ட்.

அவன் உள்ளே வருகிறான்; ஆனால் வெளிச்சத்திற்கு ஒதுங்கி சுவரோரமாக வருகிறான். இடைக்குக் கீழ் விளக்கின் ஒளி பட்டது. ஆனால் முகமெல்லாம் இருட்டில் தான்.

" உடம்பிற்கு என்னடா?"

தலையசைப்பைத் தவிர வேறு பதில் இல்லை. வெளிச்சத்திலிருந்த கை இருளில் மறைந்து இருட்டின் பேய்போன்ற தலையைத் தடவியது. விஸ்கி நாற்றம் அதிகமாயிற்று.

" அவன் குடித்துவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறான், புதிதாகவந்த பட்லர் இவனைப்பார்த்தால்? இவனுக்கு நடந்து கொள்ளக்கூட—" என்று நினைத்தான்.

ஆமாம்!

அந்த உருவம் ஏதோ ஒரு பெருந் துயரத்தில் இருப்பதுபோல் பெருமூச்செறிந்தது. கீத் டரான்டிற்கு இவன் மௌனமாக நிற்பதின் காரணத்தைக்கூடக் கேட்கவில்லையே என்று தைத்தது. சடக்கென்று எழுந்து நின்றான். என்ன கேட்கிறோம் என்பதைக்கூட யோசிக்காமல், "என்னடா கொலை செய்தவன் மாதிரி நிற்கிறாயே? வாயடைத்து விட்டதா?" என்றான்.

சில நிமிஷம் பதில் இல்லை. சுவாசமும் தாறுமாறுகக் கேட்டது. பின் மெதுவாக, "ஆமாம்" என்ற பதில் வந்தது.

விபரீதமான சம்பவத்தின் இயற்கைக்குப் போதுமான நிலைமை. அது உண்மை என்ற மனப்பான்மையை உள்ளம் ஏற்காது. அதனால்தான் கீத் டரான்டும் நம்பாது, "ஆமாம்! நீ குடித்துவிட்டுத் தான் வந்திருக்கிறாய்!" என்றான்.

உடனே அவன் மனதில் பயம் தட்டியது.

"நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? இங்கே வா, உடம்பிற்கு என்ன?"

உடனே அவனது சகோதரன் தள்ளாடி வெளிச்சத்தின் முன்பு ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். அவனிடமிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

கீத் இரண்டடி எட்டிவைத்து, சகோதரன் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தான். அவன் கூறியது உண்மைதான். அந்தக் கண்களில் தோன்றிய பயக்குறி, ஆச்சரியக்குறி, வெறும் நடிப்பினால் ஏற்படாது. அக்கண்களைப் பார்ப்பதே இதயத்தை நசுக்கிவிடும். உண்மையான சோகமே அந்தப் பார்வையைக் கொண்டுவரும். கீத் இதயத்தில் தோன்றிய இரக்கம் குழம்பிய கோபமாக மாறியது.

"இதென்னடா? இதென்ன அசட்டுத்தனம்!"

ஆனால் குரல் இறங்கியது. கதவினண்டையில் சென்று தாளிட்டிருக்கிறதா என்று கவனித்தான். லாரன்ஸ் நாற்காலியை முன்பக்கம் இழுத்து குளிர்காயப் போட்டிருக்கும் தீயின் முன்பு குனிந்து சரிந்து உட்கார்ந்து விட்டான். கன்னங்களில் சதையற்று எலும்புகள் தெரிந்தன. ஆனால் முகம் ஒருவித அழகைப் பெற்றிருந்தது. கீத் அவனது தோளின்மீது கையை வைத்து, "என்ன லாரி! தைரியமாக இரு! அளக்காதே. நடந்ததைச் சொல்" என்றான்.

"ஆம்! அது நிஜந்தான்; நான் ஒருவரைக் கொன்றுவிட்டேன்."

"ஏன் இங்கு வந்தாய்? என்னிடம் ஏன் இதைச் சொல்லுகிறாய்?"

"பின் யாரிடம் சொல்ல? இனி என்ன செய்வது? நேரே போலீஸாரிடம் போய் என்னை ஒப்பித்துக்கொள்ளட்டுமா?—அல்லது—"

இவன் சொல்வதெல்லாம் நிஜந்தானா? இனி என்ன செய்வது—என்று கீத் டரான்டிற்கு இதயத்தில் தைத்தது.

"சொல்லு! இது எப்படி நடந்தது?—இந்த விஷயந் தான்" என்றான் கீத் அமைதியாக.

இக்கேள்வி நடந்த உண்மையைக் கோரமான பேய்க் கனவுடன் இணைத்தது.

"எப்பொழுது நடந்தது?"

"நேற்று இரவு"

லாரி பொய் சொல்லத் தெரியாத குழந்தை என்பதை அவன் முகக்குறி காட்டியது. கோர்ட்டில் குறுக்குக் கேள்விகளை இவனால் எப்படித் தாங்க முடியும்?

"எப்படி, எங்கு? முதலிலிருந்து நடந்ததைச் சொல். முதலில் இந்தக்காப்பியைச்சாப்பிடு, சிறிதாவது குழப்பம் தீரும்" என்றான் கீத் மெதுவாக.

"உம்! இதுதான்—சில மாதங்களாக ஒரு பெண்ணை எனக்குத் தெரியும்..."

பெண்கள்! கீத் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, "அப்புறம்?" என்றான்.

"அவள் தகப்பன் போலிஷ் ஜாதியான். அவளைப் பதினாறு வயதில் விட்டுவிட்டு இறந்துபோனான். வாலன் என்ற அமெரிக்கன், அதிலும் கலப்புஜாதி, அந்த வீட்டில் தான் வசித்துவந்தான். அவன் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டான்; அல்லது செய்துகொண்டதாகப் பாவனைசெய்தான். அவள் மிகவும் அழகானவள்—அவளுக்குக்கையில் ஆறுமாதக் குழந்தை, வயிற்றில் கர்ப்பம். அந்தச்சமயம் அவளைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டான். பிரசவித்த குழந்தையும் இறந்தது. அந்தச் சமயம் அவளும் செத்துப் பிழைத்தாள். பின்பு வேறு ஒருவன் அவளைக் கைப்பிடிக்கும்வரை பட்டினி—அவனுடன் இரண்டு வருஷம் வசித்தாள். பின்பு வாலன் திரும்பி வந்து அவளை மறுபடியும் தன்னுடன் இழுத்துக்கொண்டான். அந்த முரடன் ஒன்றுமில்லாததற்கு எல்லாம் அவளைக் குத்துயிராய் கொலையுயிராய் அடிப்பான். மறுபடியும் அவளை விட்டு ஓடிப்போய் விட்டான். பின்பு அவளது மூத்த குழந்தையும் இறந்து

போயிற்று. நான் அவளைச் சந்திக்கும்பொழுது விபச்சாரத்திலேயே இறங்கிவிட்டாள்......"

பேசிக்கொண்டே வந்தவன் திடீரென்று கீத் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

"சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். அவளைப்போன்ற உண்மையுள்ள, நல்ல குணமுள்ள பெண்ணை நான் பார்த்ததே கிடையாது! அவளுக்கு இருபது வயது கூட நிரம்பவில்லை. நேற்று இரவு அங்கு போனேன். அந்த முரடன் வாலன் அவள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு கொண்டான். அவன் நேற்று வாயில் வந்தபடி ஏசிக் கொண்டு என்னைத் தொலைத்துவிட நெருங்கினான். நெற்றியைப் பார் — நான் அவன் கழுத்தைப்பிடித்து நெருக்கினேன் — பிடியை விட்டவுடன்—"

"அப்புறம்?"

"இறந்துவிட்டான். பின்புதான் அவளும் பின்புறமிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தாள் என்று தெரியும்."

லாரன்ஸ் மறுபடியும் கையை நெறித்தான்.

"அப்புறம் என்ன செய்தாய்?"

"அதன் பக்கத்தில் நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தோம்; அப்புறம் அதை என் முதுகில் சுமந்து தெரு வழியாகக் கொண்டுபோய் மூலையில் இருக்கும் கமான் வளைவின் கீழ் போட்டுவிட்டேன்."

"எவ்வளவு தூரம்?"

"சுமார் 50 கெஜம் இருக்கும்"

"யாரும்–யாரும் உன்னைப் பார்த்தார்களா?"

"இல்லை"

"நேரம் என்ன?"

"மூன்று"

"அப்புறம்?"

“அவளிடம் சென்றேன்”

“அட கஷ்டமே; ஏன் அங்கு போனாய்?”

“தனியாக இருக்க அவள் பயந்தாள்; எனக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது”

“அவள் வீடு எங்கே?”

“சோஹோவில் 42 நெ. பரோ தெரு”

“கமான் வளைவு இருக்குமிடம்?”

“குளோவ் சந்து மூலை”

“அடதெய்வமே! ஏன்! அதைப் பேப்பரில் படித்தேனே?”

மேஜையிலிருந்த பத்திரிகையை எடுத்துக்குறிப்பிட்ட பகுதியை வாசித்தான். குளோவ் சந்திலிருக்கும் கமான் வளைவின் கீழ் இன்று காலை ஒரு மனிதனுடைய பிரேதம் காணப்பட்டது. கழுத்திலிருக்கும் அடையாளங்களில் இருந்து விபரீதமானமுடிவு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. பிரேதத்தின்மீது அடையாளம் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய ஒன்றும் காணப்படவில்லை. களவும் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற சந்தேகம் இருந்து வருகிறது.

அது உண்மைதான். கொலை! அதுவும் தன் சகோதரனால்! சடக்கென்று அவன் பக்கத்தில் திரும்பி, “பேப்பரில் படித்துவிட்டுக் குடிவெறியில் கனவுகண்டிருக்கிறாய்! ஞாபகமிருக்கட்டும்! வெறுங்கனவு!”

“கீத், அது வெறுங் கனவாக இருந்திருக்கலாகாதா? வெறுங்கனவாக இருந்திருக்கலாகாதா?”

கீத்! தன் கைகளை நெறித்துக்கொண்டான்.

“பிரேதத்தின்மேலிருந்த எதையும் எடுத்தாயா?”

“நாங்கள் சண்டை போட்டுக் கொள்ளும்பொழுது இது அவன் பையிலிருந்து விழுந்தது.”

அது வெறும் தபால்கவர். தென் அமெரிக்கத் தபால் குறியிட்டு, "பாகட்ரிக் வாலன், ஸைமன் ஓட்டல், பாரியர் தெரு, லண்டன்" என்று விலாசமிடப் பட்டிருந்தது.

"அதைத் தீயில் போடு" என்ருன் கீத். அப்படிச் சொல்லும்பொழுது அவனது மனம் சுருக்கென்று தைத்தது.

அதைத் தீயிலிருந்து எடுக்க கீத் முயன்ருன். இந்த உத்தரவினுல், தீயிலிடவேண்டுமென்று கூறியதினுல், இந்த—இந்த...த்துடன் கலந்துகொண்டான். மறுபடியும் அதை எடுக்க முயற்சிக்கவில்லை. கடிதம்,கருத்து, சுருண்டு சாம்பலாயிற்று.

"ஏனடா அதை என்னிடம் வந்து சொன்னுய்?" என்று மறுபடியும் கேட்டான் கீத்.

"உனக்குத்தான் இந்த விஷயங்களைப் பற்றித் தெரியும். அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தேன்! நான் அந்தப் பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன் கீத், நான் என்ன செய்யட்டும்?"

என்ன சிறுபிள்ளைத்தனம்! என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்கிருன்! லாரியின் புத்திக்கு என்ன சொல்வது?

"உன்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லை என்று நீ நினைக்கிருயா?"

"அந்தத் தெருவே இருண்ட தெரு, வெளியில் யாருமில்லை!"

"இரண்டாந்தரம் அவளை விட்டு எப்பொழுது சென்ருய்?"

"ஏழுமணி இருக்கும்"

"எங்கே போனுய்?"

"நேராக என் ரூமிற்கு!"

"பிட்ஜ்ராய் தெருவிலிருப்பதா?"

"ஆமாம்!"

" நீ வருகிறதை யாரும் பார்த்தார்களா?"

"இல்லை"

"அதற்கப்புறம் என்ன செய்தாய்?"

"உட்கார்ந்திருந்தேன்"

"வெளியே போகவில்லையா?"

"இல்லை"

"அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கவில்லையா?"

"இல்லை"

"அதற்கப்புறம் அவள் என்னசெய்தாள் என்று உனக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியாது"

"அவள் உன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பாளா?"

"ஒருக்காலமும் இல்லை!"

"பயத்தில் உளறிக் கொட்டிவிடுவாளா?"

"மாட்டாள்"

"நீ அவளுடன் சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறாய் என்று யாருக்காவது தெரியுமா?"

"ஒருவருக்கும் தெரியாது."

"ஒருவருக்கும்?"

"யாருக்குத் தெரியும் என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"நீ முதலில் அவள் வீட்டின் உள்ளே போகும்போது யாராவது பார்த்தார்களா?"

"இல்லை. அவள் கீழே வசிக்கிறாள். சாவி என்னிடம் இருக்கிறது."

" அவற்றை என்னிடம் கொடு. அவளை உன்னுடன் சம்பந்தப்படுத்தக்கூடிய வேறு பொருள்கள் ஏதாவது வைத்திருக்கிருயா?"

" வேறு ஒன்றும் கிடையாது."

" உன்னுடைய அறையில்...?"

" கிடையாது."

" புகைப்படம்—கடிதங்கள்?"

" கிடையாது."

"நினைத்துப் பார்த்துச்சொல்"

" இல்லை."

" இரண்டாவது தடவை சென்ற பொழுதும் உன்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லையே?"

" இல்லை."

" காலையில் அங்கிருந்து வரும்பொழுதும் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லையே?"

" இல்லை "

" அதுவும் உன் அதிர்ஷ்டந்தான். இப்படி உட்கார். நான் சிறிது யோசிக்கவேண்டும்."

யோசிக்கவேண்டும்! கை கடந்த இந்த விபரீதத்தைப் பற்றி யோசிப்பு என்ன இருக்கிறது! அவனல் யோசிக்க முடியவில்லை. சிந்தனை கவிய மாட்டேன் என்கிறது. மறுபடியும் கேள்விபோட ஆரம்பித்தான்.

"மறுபடியும் அவன் வந்தது அந்தத் தடவைதானு?"

" ஆமாம்."

" அவள் அப்படி உனக்குச் சொன்னளா?"

" ஆமாம் "

" அவள் அங்கிருக்கிருளென்று அவன் எப்படிக் கண்டான்?"

"எனக்குத் தெரியாது."

"எவ்வளவு குடித்திருந்தாய்?"

"நான் குடிக்கவில்லை."

"எவ்வளவுதான் குடித்திருந்தாய்?"

"இரண்டு பாட்டில் கிளாரட்—அது ஒன்றும் பிரமாதம் இல்லை."

"அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற நினைப்பு உனக்குக் கிடையாது என்று நீ கூறுகிருய்?"

"இல்லை—கடவுள் சத்தியமாக."

"அதுவும் நல்லதற்குத்தான். ஏன் பிணத்தைப் போடுவதற்குக் கமான் வளைவை நினைத்தாய்?"

"அதுதான் முதலாவதாக என் கண்ணுக்குப்பட்ட நல்ல இருண்ட இடம்."

"அவன் முகக்குறி கழுத்து நெரிக்கப்பட்டதுபோலக் காணப்பட்டதா?"

"அதைக் கேட்காதே!"

"அப்படித்தானு?"

"ஆமாம்."

"அவன் உடைகளில் அடையாளம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று கவனித்தாயா?"

"இல்லை."

"ஏன் கவனிக்கவில்லை."

"ஏன் கவனிக்கவில்லை! தெய்வமே இந்த வேலையை நீ செய்திருந்தால்—"

"அவன் முகம் கோரமாக மாறியிருந்தது என்கிருயே?—பார்த்தால் அடையாளங் கண்டுபிடிக்க முடியுமா?"

"எனக்குத் தெரியாது!"

"அவனுடன் கடைசியாக அவள் வாழ்ந்தாளே—அது எங்கே?"

"இட்டமாக எனக்குத் தெரியாது; பிலிம்க்கோ என்று நினைக்கிறேன்."

"சோஹோ அல்லவே?"

"இல்லை."

"சோஹோவிற்கு வந்து எத்தனை காலம் இருக்கும்?"

"ஏறக்குறைய ஒரு வருஷம்"

"அந்தக் காலம் முழுவதும் அதே வீட்டில்தானு?"

"ஆமாம்."

"அந்த வீட்டிலோ அல்லது அந்தத் தெருவிலோ அவளை அவனது மனைவி என்று அடையாளம் கண்டு சொல்லக்கூடியவர்கள் யாராவது இருக்கிருர்களா?"

"இல்லை என்று நினைக்கிறேன்"

"அவனுக்கு என்ன வேலை?"

"வேலையா, ஊர்ப் போக்கிரி."

"அப்படியா! ரொம்ப நாள் தண்ணீருக்கு அப்புறம் அயலூரில் கழிப்பான் போல?"

"ஆமாம்."

"போலீஸாருக்கு அவனைத் தெரியுமா?"

"அதைப்பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாது?"

"சரி நான் சொல்வதைக் கேள். இங்கிருந்து நேராகப் போய் உன் அறையிலேயே இரு; நான் நாளைக் காலை உன்னிடம் வரும்வரை எங்கும் போகக்கூடாது. ஜாக்கிரதை. சத்தியம் செய்துகொடு."

"சத்தியமாக நான் வெளியே போகமாட்டேன்."

"இப்பொழுது ஒரு விருந்திற்குப் போகவேண்டும். நான் இதைப்பற்றி யோசனை செய்கிறேன். குடிக்காதே. யாரிடமும் பேசாதே. ஆனால், தைரியமாக இரு."

"அண்ணா! எவ்வளவு சீக்கிரம் வர முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் வா."

என்ன வெளிறிய முகம்; என்ன சோகம் தேங்கிய கண்கள்; கைகளில் என்ன நடுக்கம்; வெறுப்பு, கோபம், பயம் எல்லாம் கீத் டரான்டை வாட்டினாலும், அவன் இதயத்தில் சிறிது இரக்கம் தோன்றியது. சகோதரன் தோளில் கையை வைத்து, "தைரியமாக இரு; தைரியந் தான் வேண்டும்" என்றான்.

உடனே அவன் மனதில் "தைரியமா, அட தெய்வமே! அது எனக்கு எவ்வளவுவேண்டும்?" என்று தோன்றியது.

* * *

லாரன்ஸ் டரான்ட் சகோதரன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு, முதலில் வேகமாக, பின் மெதுவாக, அப்புறம் வேகமாக வடக்கு நோக்கி நடந்தான். ஏனெனில், சித்த உறுதியினால் ஒரு சமயத்தில் ஒரே காரியத்தைச் சாதிக்கத் திறமைவாய்ந்தவர்கள் இருப்பதுபோல், அது இல்லாமையால் சிலர் இப்பொழுது ஒன்றும், சிறிது கழித்து மற்றொன்றுமாக அதே தீவிர கதியில் செய்வார்கள். இந்த மாதிரி மனிதர்களுக்கு விபத்து சித்தவுறுதியின்மையினால் ஏற்பட்டால், இருக்கும் உறுதியையும் இழப்பதற்கு வேறு காரணம் தேவையில்லை.

"அதற்கென்ன; நாளைக்கு நாம் சாகத்தான் போகிறோம்" என்ற மனப்பான்மை ஏற்படுகிறது. கீத்திடம் சென்று, காரியத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்ற முயற்சி அவனைக் களைப்பித்து பலத்தை இழப்பித்தது. அந்த மூன்று உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்பவே, அவனது நடையின் கதியும் இருந்தது. சகோதரன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படும்

பொழுது, நேரே தன் வீட்டிற்குச் சென்று கித் டரான்ட் வரும்வரை காத்திருக்கவேண்டும் என்ற நினைப்பிலேயே புறப்பட்டான். சிறிது தூரம் செல்லுமுன் ஏற்பட்ட மனச் சோர்வு, தற்கொலை செய்துகொள்ளக்கூடிய மனப்பான் மையை ஏற்படுத்தியது. அந்தப் பெண்ணின் பாசங்கூட இந்தச் சோர்வை எதிர்த்து நிற்க சக்தியற்றுவிட்டது. ஏன் இந்த வியர்த்தமான வாழ்க்கையை நீடிக்கவேண்டும்? ஏன்?

லாரன்ஸ் தனது செய்கையின் நிலைக்களமான தெரு வின் பக்கம் நெருங்கினான். மனது பழைய நினைவுகளில் சென்று சென்று கவிந்து கடைசியாக அவனது நினைவின் முற்றுப்புள்ளியாக அந்த சமீபத்திய கோர சம்பவத்தில் முடிவடைந்தது.

எதிரில் தென்பட்ட மருந்துக்கடை ஆறுதலையளித் தது. விஷமாத்திரையைச் சட்டை ஓரத்தில் மறைத்துக் கொண்டே இனி நடமாடவேண்டும்! என்ன மன நிம்மதி யைத் தரும் நினைவு? பயத்தை அவர்களும் அனுபவிக்கட் டும். நாக்கில் நரம்பில்லாது பேசுபவர்களுக்கு அப் பொழுது தெரியும்! களைப்பை நீக்க, மருந்து குடிக்கக் கடையில் ஏறினான்.

“நன்றாகத் தூக்கம் இல்லையோ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே மருந்தைக் கொடுத்தான் கடைக்காரன்.

“இல்லை”

மருந்துக் கடைக்காரன் வாழ்க்கையே விசித்திர மானது. இந்த மனித யந்திரம் ஒடிந்து விழாதபடி, நாள் முழுவதும் மாத்திரையும் பஸ்பமும் விற்பதுதானே! நல்ல வேடிக்கையான வியாபாரம்!

அங்கிருந்த கண்ணாடியில் தன் பிம்பத்தைப் பார்த் தான்! கொலை செய்தவனுக்கு அவ்வளவு அழகான முகம் அவசியமில்லைதான். மனச் சோர்வு கொஞ்சம் குறைந்தது. வெளியே இறங்கி வேகமாக நடந்தான்.

மனதிலே ஏதோ அமுக்குவதுபோல கனமும் அதே சமயத்தில் ஒரு கலகலப்பும் இருந்தது. இந்தப் பெண்

ணும் கீத்தும் அவன் மனதில் ஒருவித பயத்தை உண் டாக்கினர்.

அந்தப் பிரேதத்தைப் போட்ட பழைய இடத்திற்குப் போய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஒரு பேய் ஆசை அவனை உந்தித் தள்ளியது. பரோ தெருவைத் தாண்டி அந்தச் சந்தில் திரும்பினுன். அங்கு ஒரே ஆள்தான் தென்பட் டான். கூனிக் குறுகிய மனிதன் ஒருவன் அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவனை நோக்கி வந்தான். வறுமையின் கோலமாக, பார்ப்பதற்கு பயங்கரமான, ஆனல் பரிதாப கரமான நொண்டி.

"என்ன அண்ணு! உமக்கு 'போராத' காலம்போல் இருக்கிறது!" என்ருன் லாரன்ஸ்.

அவனது சிரிப்பு, வயல்களில் பட்சி விரட்டவைத்த துணிப் பதுமையின் சிரிப்புமாதிரி யிருந்தது.

"அதிர்ஷ்டமும் செழிப்பும் என்பாதையில் எதிர்ப்பட வில்லை. நான் வாழ்க்கையின் தோல்வி. எப்பொழுதுமே தோல்விதான். நான் ஒரு காலத்தில் பாதிரியாக இருந் தேன் என்ருல் நம்புவாயா?" என்ருன் அந்த நொண்டி

லாரன்ஸ் ஒரு ஷில்லிங்கை எடுத்து நீட்டினுன். அந்த அன்னியன்வேண்டாம்என்பதுபோலத் தலையைஅசைத்து விட்டு, "நீயே வைத்துக்கொள். உன்னிடம் இருப்பதை விட என்னிடம் ஜாஸ்தி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஆனல் என்மீது இவ்வளவு சிரத்தை காண்பித்ததற்காக வந்தனம். கீழே விழுந்து போனவனுக்கு, பணத்தைவிட இது எவ்வளவோ ஜாஸ்தி."

"சொல்வது நிஜந்தான்"

"ஆமாம். வெறுமெனே நாளை நீடிப்பதைவிட இப் பொழுதே சாகத் தயார். எனது மதிப்பை இழந்தேன். ஒருவன் தன் மதிப்பை இழக்காமல் எத்தனைநாள் பட்டினி இருக்க முடியும் என்று ஆச்சரியப்படுவேன். ரொம்பகால மல்ல! என் வார்த்தையை நீ நம்பு. ரொம்பக் காலமல்ல" என்ருன். மேலும் அதே குரலில், "நீ அந்தக் கொலை

2

யைப்பற்றிப் பேப்பரில் படித்தாயா? இங்குதான் நடந்தது. இப்பொழுதுதான் அந்த இடத்தைப் பார்த்தேன்.”

“நானும் படித்தேன்!” என்று லாரன்ஸ் வாயிலிருந்து வெளிவர யிருந்தது. அவன் பயத்தினால் அதை அடக்கினான்.

“இனியாவது நல்ல அதிர்ஷ்டம் வரட்டும். போய் வருகிறேன்” என்று சொல்லி வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். தொண்டையில் ஒரு பேய்ச் சிரிப்புக் கிடந்து விம்மியது. இந்தத் துணிப்பதுமைகள்கூட என் கொலையைப் பற்றியே பேசுகிறது!”

* * *

சிலருடைய மனவுறுதி விசித்திரமானது. பத்து மணிக்குத் தூக்கு மேடையில் தொங்கவேண்டியதாகத் தண்டிக்கப்பட்டாலும் எட்டுமணிவரை சித்தம் கலையாமல் நிதானமாகச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்த மாதிரி மனிதர்கள்தான் உலகத்தில் முன்னேறி வருகிறவர்கள். இவர்கள் தான் பாதிரிகளாகவும், பத்திரிகாசிரியர்களாகவும், நீதிபதிகளாகவும், பிரதம மந்திரிகளாகவும், பெரிய தளகர்த்தர்களாகவும், பணம் லேவாதேவி செய்பவர்களாகவும், நல்ல சேவை செய்யக் கூடியவர்களாகவும்வருவர். அவர்கள் கற்பனையை நினைத்த மாத்திரத்தில் அகற்றி, உணர்ச்சியை அறிவிற்கு அடிமைப்படுத்தி வேலை செய்யக்கூடியவர்கள். அஸ்தமன வேளையில் அழகு லாகிரியிலே தலை யசைக்கும் வயல்புறங்களில் நிற்கும் பொழுது, யாரும் மேற்படி ஆசாமிகளைப் பற்றி நினைப்பதில்லை.

அன்று டெலாசனில் விருந்து சாப்பிட்டு வெளிவரும் வரை, கீத் டரான்ட், மேற்படி வர்க்கத்தில் ஒருவராக இருக்கவேண்டிய அவசியமிருந்தது.

அங்கிருந்து புறப்பட்டதும் கீத் மனது ஒரு வழியாக சாவதானமாகப் பாயவில்லை. அன்று கேட்ட விபரச் சுழலில் இறங்கியது. ஒருபுறம் சகோதரன்; மற்றொரு

புறம் சமூகப் பாதுகாப்பின் சின்னமான நியாயம்; நீதி ஒருபுறம் மற்றொருபுறம் இரத்த பந்தத்தின் பாசம் என்ற சுய பாதுகாப்பு.

அவனுக்கு ஆலோசனை சொல்லுமுன்......என்ன நடந்தது என்று எல்லா விஷயத்தையும் சுயமாக ஆராய வேண்டும். குளோவ் சந்தையும், அந்தக் கமான் வளை வையும் பார்க்கவேண்டும். கீத் டரான்டின் கால்கள் பரோ தெருவில் திரும்பியது. நேராக ஒரு முறை அந்தக் கோடிவரை நடந்துசென்று திரும்பினான். 42-ம் நம்பர் வீடு சிறியதுதான். சுவரிலே வியாபார விளம்பரங்கள். அடைத்த ஜன்னல்கள். இதிலிருந்து எந்தப் பக்கம் லாரி பிரேதத்தைத் தூக்கிச்சென்றான்? 50 அடிகளுக் கப்புறம்; அப்பா என்ன இருட்டு! - சந்து இருப்பதாகவே தெரியவில்லையே! இதுதானா குளோவ் சந்து! சந்து என்றுகூடச் சொல்லமுடியாது. தெருவின் சிறிய இடை வெளி. அந்தக் கமான் வளைவுப் பக்கத்திலேயே வந்து விட்டான்.

“அங்கேதான் சாமி; இந்த இடத்தில் தான்” என்றது ஒரு சிறு குரல். திடுக்கிட்டுக் குளறாமல் சாவதானமாக அவனைத் திரும்பி ஏறிட்டுப் பார்க்க, தனது மனோ சக்தியின் திறமைகளை எல்லாம் ஒருங்கே துணைகொள்ள வேண்டியிருந்தது.

“இங்கேதான் சவத்தைக் கண்டுபிடித்தார்கள். இந்த — இதோ இருக்கே இந்த இடம்தான. அவனை இன்னம் பிடிக்கலே! ரொம்பக் கெட்டிக்காரன் சாமி!”

இருளில் பார்த்துப் பழகிய பின்தான்; அதைச் சொன்னவன் சிறு பையன் — பத்திரிகை விற்பவன் — அந்த இடத்திலேயே நின்று வியாபாரம் நடத்துகிற வன் என்று கீத் கண்டான். அவனிடமிருந்து ஒரு பத்திரிகை வாங்கித் தெரு மூலையிலிருந்த மங்கிய விளக் கில் படித்தான். கொலை செய்யப்பட்டவனைப் பற்றி அடையாளம் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று கண்டிருந் தது.

இந்தத் தெருவிலும் ஒரு போலீஸ்காரன் எதிரே வருவதைக் கீத் கண்டான். அவனிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, மறுபடியும் பரோ தெருவிற்குத் திரும்பி நடந்தான். 42-ம் நெம்பர் வீடும் சமீபித்தது. அவளை ஏன் பார்க்கலாகாது? நேராகச் சென்று கதவைத் தட்டினான். பதில் இல்லை. கையிலிருந்த சாவியை வைத்துக் கதவைத் திறந்து, உள்ளே சென்றான். உள்ளே கும்மிருட்டு.

"நீயா லாரன்ஸ்" என்றது ஒரு பெண் குரல்.

கீத், பதிலளிக்காது மின்சாரவிளக்கு உத்தேசமாக இருக்கும் இடத்தில் கையை வைத்துத் தடவினான்.

"ஏன் கதவைத் தட்டினாய்? நான் பயந்தேபோனேன். விளக்கைப் போடேன்! ஏன் தயங்குகிறாய்?" என்றது அக்குரல் மறுபடியும். திடீரென்று தன்னை யாரோ தழுவுவது போல் கீத் உணர்ந்தான்.

"ஐயோ! இதாரது?" பயந்தலறியது அக்குரல்.

நல்ல காலம்! மின்சாரப் பொத்தான் கையில் தென்பட்டது. அமுக்கினான். வெளிச்சம் வந்தது; சின்ன அறை. சிறிது தூரத்தில் ஒரு திறை. பின்புறம் படுக்கைபோலும். வறுமையிலே அழகுணர்ச்சியைச் சாந்திசெய்ய முயலும் பரிதாபகரமான முயற்சி.

அவள் முகமோ வெளிறி பயத்தில் கண்கள் விறைத்துப்போனதுபோல் திறந்தபடி நின்றன. அவள் உருவமோ, துன்பத்தால், பலவீனத்தால் பாதுகாப்பை எதிர்பார்த்து மடியும் மலரின் சோகவிலாஸம் நிறைந்த உருவம். உணர்ச்சி என்ற விஷயத்தை அறவே மடிய வைத்த கீத் டரான்டின் மனதிலும் சிறிது இரக்கம் தளிர்த்தது.

"பயப்படாதே! உனக்குக் கெடுதி செய்ய வரவில்லை. உட்கார்ந்து பேசட்டுமா? லாரன்ஸ் என்னை நம்பாவிட்டால் இதைக் கொடுப்பானா?" என்று சாவிக்கொத்தைக் காண்பித்தான்.

அவள் அசையவில்லை. பதில் பேசவில்லை.

"ஏன், உட்கார். பயப்படுத்தி விட்டேனா?" என்றான் கீத் மறுபடியும்.

அதற்கும் அவள் அசையவில்லை; ஆனால் மெதுவாக "நீங்கள் யார்?" என்றாள்.

அந்த பயத்தை உணர்ந்த கீத் முன் ஜாக்கிரதையையும் இழந்து, "நான் லாரன்ஸ் உடைய சகோதரன்" என்றான்.

பயம் அகன்றதுபோல ஒரு பெருமூச்சு வந்தது.

சிறிதுநேரம் கழித்து "உனக்கென்ன வயது?" என்றான்.

"எனக்கு இருபதாகிறது"

"என் சகோதரன்மீது உனக்கு மிகுந்த பற்றுதலோ?"

"அவருக்காக உயிரையும் கொடுப்பேன்"

அவளது குரலைச் சந்தேகிக்க முடியாது. சித்தத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட உறுதியான சொல்.

கீத் அவளைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டான்; சம்பவத்தைப்பற்றிக் கேட்டான். அவள் குழந்தைபோல மறைக்காமல் பதிலளித்துவந்தாள். அவளது பேச்சின் இலை மறை காய்போல் ஆனால் பிணிப்புவிடாத பொற்சரடு போன்ற, லாரன்ஸ்மீது அவளுக்கிருந்த ஒருவித பக்தி, பாசம் அவனைக்காப்பாற்ற உயிரையும் கொடுக்க முன் வரும் மனவுறுதி எல்லாம் வெளிப்பட்டன.

அவளைப் பொருத்த வரை கவலையில்லை; அவளைப் பற்றிப் பயப்படவேண்டிய அவசியமில்லை.

* * *

மறுநாட்காலை கீத் பத்திரிகையை வாசிக்கும்பொழுது திடுக்கிட்டான். பத்திரிகையில் ஒருவன் கைது செய்யப்பட்டதாகக் கண்டிருந்தது. சரி, எதிர்பார்த்த இடி விழுந்துவிட்டது.

எதற்கும் சகோதரன் வசிக்கும் இடத்திற்குச் சென்று விஷயத்தை அறியவேண்டுமென்று வேகமாகச் சென்றான்.

லாரன்சின் வேலைக்காரன் அறிவித்த செய்தி அவன் மனதில் பாலை வார்த்தது. வேறு யாரையோ கைது செய்துவிட்டார்கள் !

உள்ளே சென்றதும், கீத் தனது சகோதரன் படுக்கையின் மீது உட்கார்ந்து புகை பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

“நீ நாளைக்கு அர்ஜன்டைனாவிற்குப் புறப்படவேண்டும். தயாராகு. நல்ல காலம். வேறு யாரையோ கைது செய்திருக்கின்றனர் !” என்றான் கீத்.

“என்ன?”

மறுபடியும் லாரன்ஸ் “என்ன ?” என்று உரத்துக் கேட்டான்.

இந்த முட்டாளிடம் இதையேன் சொன்னேன் என்று நினைத்துக் கொண்டான் கீத்.

“அவன் நிரபராதி. அவனுக்கு அபாயமில்லை, போலீசார் எப்பொழுதும் இப்படித்தான். அது என் அதிர்ஷ்டம்” என்றான் கீத்.

சகோதரனைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டு, கீத் பாங்கியில் 400 பவுன் எடுத்தான். நோட்டுகள் ஒரு வேளை காட்டிக்கொடுத்து விடுமோ?

அன்று மாலை சிறிது நிம்மதி ஏற்பட்டது. அன்று கோர்ட்டில் கீத் நன்றாக விவாதித்தான்.

மாலையில் கீத் அவனைப் பார்க்க வரும்வரை லாரன்ஸ் மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை. தனக்காக ஒரு நிரபராதி அகப்பட்டுக்கொண்டான்......

கீத் நேரே உள்ளே வந்து புறப்படுவதற்குப் பணத்தைக் கொடுத்தான்.

“நான் இருந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் போகப் போகிறேன்.”

கீத் எவ்வளவோ முயன்றும் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை.

"கீத் என்னை மன்னித்துக்கொள்! எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. மன்னித்துக்கொள்" என்ருன்.

கீத் ஒன்றும் பதிலளிக்கவில்லை. வெளியே அகன்ருன்.

கடைசியாகத் தீர்ப்பும் கூறப்பட்டது. கைது செய்யப் பட்டவனைத் தண்டித்துவிட்டார்கள். என்ன அனியாயம்!

கீத் சகோதரனைத் தேடி அப்பெண் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்ருன்.

அவள்தான் வந்து கதவைத் திறந்தாள். சகோதரன் மனப்போக்கை ஒருவாறு அறிந்த கீத் அவளிடம் லாரன்ஸை நன்ருகக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி எச்சரிக்கை செய்தான். அவள் மனதிலும் அந்தச் சிறைத் தண்டனை பெற்றவன்மீது இரக்கம் இருப்பதை அறிந்தான்.

பேசி முடியவில்லை. லாரன்ஸே வந்துவிட்டான்.

இருவரும் பேசவில்லை.

இருவருக்கும் தீர்ப்பைப் பற்றியே மனதில் வாதித்தது.

"நாளைவரை ஒன்றும் செய்வதில்லை என்று சத்தியம் செய்துகொடு" என்ருன் கீத்.

"சத்தியம் செய்" என்ருன் கீத் மறுபடியும்.

"சத்தியம்" என்ருன் லார்ன்ஸ்.

* * *

அன்று இரவு லாரன்ஸும் அவளும் நெடுநேரம் குடித்து சந்தோஷமாக இருந்தனர். பத்துமணி இருக்கும். அவள் படுக்கைக்குச் சென்ருள்.

பின்பு லாரன்ஸ் விளக்கடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு என்னவோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

அதுவும் முடிந்தது.

இப்பொழுது விளக்கு, புஷ்பம், ஒளி......

ஆனால் இனி?

திரையின் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பெண் கவனித்திருந்தாள்.

*　　　*　　　*

கீத் கிளப்பிலிருந்து திரும்பும் பொழுது என்னவோ தோன்றியது. மனதிலே தீர்ப்பின் அநீதி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. பையினுள் கையை விட்டுக்கொண்டு நடந்தான். என்னமோ கையில் சில்லென்று பட்டது. பழைய சாவி! லாரன்ஸ் கொடுத்தது. பரோ தெருவிற்குப் போகவேண்டுமென்று நேரே அங்கு திரும்பி நடந்தான்.

வெளிக்கதவு அடைத்துக்கிடந்தது. உள்ளே விளக்கு வெளிச்சம். தட்டினால் பதில் இல்லை. கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றான். விளக்கு எரிந்தபடி இருக்கிறது. புஷ்பங்கள், பாட்டில்கள், கோலாகலம்! குடி வெறியா? இருவரும் படுத்திருந்தனர். "லாரன்ஸ்! லாரன்ஸ்!" என்று கூப்பிட்டான். பதில் இல்லை.

சந்தேகம் உதித்தது.

மேலே கையை வைத்தான்.

சில்லென்று விறைத்துப்போயிருந்தனர். பக்கத்தில் ஒரு கடிதம் மெத்தையின்மீது குத்தப்பட்டிருந்தது.

அதுதான், குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பத்திரம்!

கீத் அவ்வளவையும் வாசித்தான்!

கைகளிலிருந்து அந்தத் தாள்கள் விழுந்தன. அவன் மனக்கண் முன்பு தனது வாழ்க்கையின் குலைவு படமாக விரிந்தது.

சடக்கென்று குனிந்து அந்தப் பத்திரத்தைத் தீயில் போட்டு எரித்துச் சாம்பலாக்கினான்.

யாத்திரை

ஜான் கால்ஸ் வொர்த்தி

நான் ஹாமர்ஸ்மித் பஸ்ஸின் மேல்தட்டிலிருந்து பார்க்கும்பொழுது, அவர்கள் ஆல்பர்ட் ஹால் மெமோரியல் எதிரில் இருந்த ஒரு வீட்டு வாசல்படியில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அன்று வெகு உஷ்ணம். வாடகை வண்டிகளும், நாகரிக மக்களின் உல்லாச வண்டிகளும் வெகு வேகமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன. ஜனங்கள் வெய்யிலில் நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த மூன்று சிறு யாத்திரிகர்களும் வாசல்படியில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தனர்.

அவர்களுள் மூத்தவன் 6-வயதுப் பையன். அவன் மடியில் ஒரு குழந்தை. குழந்தைக்குப் பெரிய தலை. அத்துடன் கழுத்தில் அம்மைக்கட்டு. வாயில் விரல்களுக்குப் பதிலாகக் கையையே திணித்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் கண்கள் மேலே நோக்கியபடி இருந்தன. கால்கள் அக்குத் தொக்கில்லாமல் தொங்கிக்கொண்டிருந்தமாதிரி ஆடிக் கொண்டிருந்தன. அதை வைத்திருந்த பையன், அது வழுக்கிக் கீழே விழுந்துவிடாமல் அடிக்கடி இழுத்து இழுத்து மடியில் உட்காரவைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்திலிருந்தது ஒருசிறு பெண்குழந்தை. பையனை விடச் சிறியது. சிறிது அழகு; ஆனால் அழுக்குப் படிந்த முகம். கண்ணைச் சுற்றி வளையம்போல் ரத்தம் கன்னிய தடம். சிறிய சட்டை; அதிலிருந்து மேல்ஜோடணியாத குட்டைக் கால்கள். முதுகை வாசல்படியில் சாயவைத்துக் கொண்டு தூங்கியது. அந்தப் பையன் விழித்தபடியே இருந்தான். அவன் தலைமயிர் கருப்பு; எலிக்காதுகள்;

நல்ல உடையானாலும் அழுக்குப் படிந்திருந்தது. அவன் கண்கள் சோர்ந்துபோயிருந்தன.

நான் அவனை யணுகிப் பேசினேன்.

"அது உன் தங்கையா?"

"இல்லை"

"பின் யார்?"

"எனக்குத் தெரிந்தவள்"

"அது?"

"என் தம்பி"

"எங்கிருக்கிறீர்கள்?"

"ரீஜன்ட் பார்க்கில்"

"இவ்வளவு தூரம் எப்படி வந்தீர்கள்?"

"ஆல்பர்ட் மெமோரியலைப் பார்க்க வந்தோம்"

"உங்களுக்குக் களைப்பாக இருக்கிறதா? இந்தா ஒரு ஷில்லிங். இனி வீட்டிற்குப் பஸ்ஸில் போகலாம்"

பதில் இல்லை. சிரிப்பும் இல்லை. அந்த அழுக்குப் பிடித்த கை ஷில்லிங்கைப் பெற்றுக்கொண்டது.

"அது எவ்வளவு என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

ஒரு கேவலப் பார்வை பார்த்தான். வழுக்கிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தையை இழுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

"பன்னிரண்டு பென்ஸ்"

நான் திரும்பிப் பார்க்கும்பொழுது தனது பூட்ஸ் காலால் தனக்குத் 'தெரிந்தவளை' அந்த ஷில்லிங்கைப் பார்க்கும்படி எழுப்பிக்கொண்டு இருந்தான்.

தையல் மிஷின்

இவான் கூம்ஸ்

அங்கு மனிதனைத் தூங்காது விழிக்கவைத்திருக்க ஒரு வித சந்தடியும் கிடையாது. இருந்தாலும், அந்தச் சிறிய கட்டிலில் சுருண்டு முடங்கிக்கொண்டு, நெடு நேரமாக நிசப்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

வீட்டில் அவனைத் தவிர அவனது இரு பெண் பிள்ளைகள்தான். அவர்கள் படுக்கச்சென்று நெடுநேரமாகி விட்டது. வெளியே ஒரு நாட்டியக் கச்சேரிக்குச் சென்று விட்டுத் திரும்பி, மெதுவாக மெத்தைக்குப் போவது கேட்டது. வீட்டுக்குள் வந்ததும் என்றும் கேட்கக்கூடிய 'குசுகுசு'ப் பேச்சும் 'களுக்' என்ற சிரிப்பும் கேட்கவில்லை. ஒரு பேச்சும் இல்லாது வெளிக்கதவைத் தாளிட்டுச் சென்றனர். பனியுறைமாதிரி நிசப்தம் கவிந்தது.

உடம்பு 'துருதுரு' வென்றதால் உருண்டு புரண்டு படுத்தான். ஆனால் மனது மட்டிலும் ஒரே விஷயத்தில் கவிந்தது. தனது மனைவியைப்பற்றி அன்று நினைத்துக் கொண்டிராவிட்டால், அதைப் பொறுக்க முடிந்திருக்காது. ஆனால் அவன் மனது லூயிஸாவைக் கண்டிப்பாக அகற்றியது. அவளது உருவத்தையும் நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதைத் தடுத்தது. அவள் இறந்ததினால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தை மறக்கவே, அவள் உபயோகித்து வந்த தையல் மிஷினை யாரிடம் கொடுப்பது என்று ஆலோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

சின்ன விஷயந்தான், ஆனால் அவன் ஒரு திட்டமான முடிவிற்கு வந்தான். "என் சகோதரியின் தையல்மிஷின்;

அதை எனக்குத் தரவேண்டும்" என்று மின்னு கேட்டாள். அவன் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். தனது முடிவை மாற்றுவதாக அவனுக்கு எண்ணமில்லை. ஆனால் அவன் மனக் கண் முன்பு மின்னு வந்து மிஷினைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது போன்ற உருவெளித் தோற்றம் நிரந்தரமாக இருந்து வந்தது. அதை அவனால் அகற்ற முடியவில்லை. அன்று பிற்பகல் அவள் தன்னிடம் எதிர்ப்பட்ட மாதிரி பழைய மோஸ்தரில் விதவையின் கருப்பு உடை அணிந்து வந்தமாதிரி தோற்றியது. அழுது அழுது சிவந்த கண்களும் நனைந்த கைக்குட்டையும் சகோதரியின் பிரிவால் ஏற்பட்ட துயரத்தைக் குறித்தன. இருந்தாலும் தையல் மிஷின் வேண்டும் என்று அவளால் கேட்கமுடிந்தது. இந்த வேண்டுகோள் அவனைத் திடுக்கிடவைத்து, வெறுப்பை ஊட்டியது. மரணத்திற்கு முன் சாமானைப் பங்குபோட வந்துவிட்டது மட்டுமல்ல, வேறு ஒரு காரணமும் உண்டு.

அப்பொழுது தான் ஹாலிற்குள் நுழைந்து சாவியைப் பைக்குள் போட்டான். ஏதோ சப்தம் கேட்டு அது வந்த திசையை நோக்கினான். எப்பொழுதும் மிஷின் சப்தம் கேட்டுப் பழக்கம். அன்றும் கேட்பதுபோல் பிரமை ஏற்பட்டது. கேட்க இயலாத நிசப்தத்தில் வெகுநேரம் ஆழ்ந்திருந்த பின்தான், மின்னு எதிரில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். எப்பொழுதும்போல் அவனைக் கண்டதும் விலகிப் போகாமல், சுவற்றில் சாய்ந்தவண்ணம் ஒதுங்கி நின்றாள். அவள் ஏதோ சொல்லப்போகிறாள் என்று எதிர்பார்த்தான். அவள் உடையைவிட அவள் மனத்திலிருப்பது அவ்வளவு கனமா? வார்த்தையும் அவள் தலையணியும் அவளை அழுத்தியதுபோலப் பேசினாள், அம்மாதிரி மிஷின் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது.

"அதை யாருக்காவது கொடுக்கவேண்டும் என்று நீ நினைப்பாயே?" என்று அப்பொழுது கேட்டாள்.

வெடுக்கென்று "ஏன் அதை நாங்கள் கொடுத்துவிடவேண்டும்?" என்று கேட்டமாதிரி மறுபடியும் இப்பொழுது கேட்டுக்கொண்டான்.

(அச்சமயம் அவள் குறிப்பிட்ட, 'அது' என்னவென்று கூட வினவவில்லை) வெடுக்கென்ற பதிலைக் கேட்ட வுடன் குழப்பமடைந்து பின்னடைந்தபொழுது சுவற்றின் பக்கம் நிற்காவிட்டால் நழுவி விழுந்திருப்பாள்.

அவள் உபசாரமாக மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல், "இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் தையல் மிஷினைத் தொட மாட்டார்கள் என்று நினைத்தேன்" என்று சொன்னாள். அந்த நிமிஷத்திலும் தன்மகள் பிளாரன்ஸ் பணமில்லாத தால்தான் மிஷின் வாங்காது சும்மா இருக்கிறாள் என்று அவளுக்கே தெரியும். அவனை இடைமறித்து "லூயிஸா மிஷின் இருபது வருஷ காலமாக மேலேயே இருந்து வரு கிறது; இனியும் அப்படித்தான்" என்று பதிலளித்து விட்டான். பெண்கள் உபயோகித்தார்களோ என்னவோ; அவர்களுடைய உடைகள் எல்லாம் அவர்கள் பிறந்தது முதல் அதில்தான் தைக்கப்பட்டன. அவள் மொட்ட மொழுக்கென்று சொன்னமாதிரி அதைத் தொலைத்து விடுவதற்காக நினைப்பே கிடையாது. அதைச் சுற்றி ஒரு பாசம் வளர்ந்திருக்கிறது.

மின்னு, தலையை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டு நழுவிவிட்டாள். "அந்தமாதிரி நினைக்கவில்லை" என்று ஏதோ புருபுருத்துக்கொண்டு வெளிக்கதவை வார்த்தை களை முடிக்குமுன் அடைத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் போய் நெடுநேரமான பின்னும் வார்த்தைகள் ஆகா யத்தில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் அவற்றைக் கேட்டபடி நின்றிருந்தான். அவளுக்கு அந்த நினைப்பு இல்லை. அவள் உபசாரமாக மன்னிப்புக் கேட்டது அவ் வளவுதான்; அது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்தத் தையல் மிஷினைப்பற்றி அவர்கள் பெரிதாக நினைப்பார்கள் என்று அவள் கருதவில்லை. அதுதான் அவள் வாக்கி யத்தின் முடிவு. அதுவும் அங்கு கேட்பதுபோல் இருந்தது. அவளது பெட்டிக்குள் நெடுங்காலம் கிடந்து பின் உடுக் கப்பட்ட உடைபோல் கமழ்ந்தது.

அவன் அதை ஒரு பெரிய விஷயமாகக் கருதுவான் என்று ஒருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை; ஆனால் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு, அந்த நினைவை மனத்தைவிட்டு அகற்ற

முடியவில்லை. அன்று பிற்பகல் கேட்டமாதிரி அப்பொழுதும் யந்திரத்தின் ரீங்காரத்தைக் கேட்டான். அது இயற்கையான சப்தம்போல் கேட்கவில்லை. சப்தத்தின் ஞாபகம்போல் நினைவில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. அதனுடன் லூயிஸாவின் குரல் போன்ற அவளது சகோதரி மின்னுவின் குரலும், படபடத்து ஆனால் அதிக சப்தமில்லாது, கேட்டது. அவர்கள் இருவரும் கோழை உள்ளம் படைத்திருந்ததினாலும், சிறுமை நினைவு தெளிவாகப் படைத்திருந்ததினாலும் படபடவென்று துரிதமாகப் பேசினார்கள்; தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் மற்றவர்கள் முக்கியம் என்று கருதிக் கேட்பார்கள் என்று அவர்கள் உணரவில்லை. இதனால் பாதியிலேயே தைரியத்தை யிழந்து "அப்படி நினைக்கவில்லை...பெண்கள் ஒரு நாளும்......" என்று விட்டுவிடுவார்கள்.

ஆமாம். அவன் பெண்கள் ஒரு நாளும் தையல்வேலை செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் குடும்பவேலையில் கவனமில்லாது, ஆசை இல்லாது இருப்பது அவனுக்குத் திருப்தியளித்தது. அவர்கள் ஒரு நாளும் தையல்வேலை செய்யமாட்டார்கள், ஏழைப்புருஷர்களை மணந்துகொண்டு ஒரு மந்தை பிள்ளைகளைப் பெறமாட்டார்கள். லூயிஸாவும், அவர்களது இக் குணத்தைத் தட்டித்திருத்தாது வளருவதற்கு ஒத்தாசை செய்ததுதான் ஆச்சரியம்.

அவர்கள் காலேஜுக்குப் போய் வருவதற்கான வசதிகள் எல்லாம் செய்து, வீட்டு வேலைகளை அவர்கள் மீது சுமத்தவில்லை. நல்ல மாணவிகளாக முன்னுக்கு வந்து அவனுக்குத் திருப்தியளித்தார்கள். அவர்கள் ஒரு பாடத்தை நன்றாகப் படித்து அதில் பாண்டித்யம் பெற்று வருகின்றனர். இனி அவர்கள் ஒருவருடைய கை பார்த்துப் பிழைக்கவேண்டாம். மேலும் அவர்கள் புத்தகங்களை மொண்ணை உருப்போடும் புத்தகப் புழுக்கள் அல்ல. வெளியில் ஓடியாடித் திரிந்து அனுபவிக்கின்றனர். என்ன நடந்தாலும் அவர்கள் ஒருவருடைய தயவைப் பார்க்காது சுகமாக ஜீவனம் செய்வார்கள் என்பது அவனுக்குத் திட்டம். தன்னைப்போல் இலட்சியத்தைக் கட்டிச் சுமந்து கொண்டு விலை போகாத புத்தகங்களை எழுதிக் குவிக்க

மாட்டார்கள். ஆனால் அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று உருவெளியான மின்னலுடன் கோபமாகச் சொன்னான். அவனுக்கு மிஷினைக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற நினைப்பே கிடையாது.

வெளியிலே திறந்த ஜன்னல் புறத்தில் மரக்கிளைகள் சலசலத்தன. வெளியே ஒரு விளக்கின் மஞ்சள் ஒளி.

அந்த அசையும் இலைக் குவியலுடன் மின்னலைப் போல் தெரிந்தது. அவளது விசித்திரத் தலையணியுடன் குருவிமாதிரி தெரிந்து, மெதுவாக அவளது கருப்புத் தலையணி அவள் அறையின் இருள் கவிந்த முகடு ஆயிற்று.

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு இருளில் மறையும் பிரமையைத் தேடினான். அன்று மத்தியானம் அவள் ஓடியது போல் அதுவும் மறைந்துவிட்டது.

அவனுக மறக்க முடியாத பல விஷயங்கள் மனதைக் கவ்வின; அவளது சூசனை வார்த்தைகள், அந்த மிஷினின் ரீங்காரத்துடன் ஒட்டிவரும் அந்த வார்த்தைகள், அவை அவன் காதில் ஒலித்தன. அவை கேட்கவில்லை என்று அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இந்த வித்தியாசத்தை அவன் உணர்ந்தான். ஆனால் சப்தத்தை ஒழிக்க இவ்வித்தியாசம் பயன்படவில்லை. அது அம்மாதிரிக் கேட்கவில்லை என்று அவனால் நிச்சயம் செய்யமுடியவில்லை. அடுத்த அறையில் யாரோ மிஷினை உபயோகிப்பதுபோல் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

அதில் சந்தேகமில்லை. நம்பிக்கையற்ற செவிகளுக்கு உண்மையை எடுத்துக் காணபிப்பதுபோல், எழுந்து படுக்கைமீது உட்கார்ந்தான். கண்களை மூடியவன், தனது உணர்வு முழுவதையும் செவியின் செயலில் நிறுத்தினான். அவனது உணர்வுப் புலன் முழுவதும் பரிபூர்ணமாக சங்கின் உள்வளைவுகள் போன்ற காதின் சுழிப்பு முனை யான கேந்திர ஸ்தானத்தில் நிலைத்தது.

அப்போது உயிர் நீங்கினால் அது செவியின் வழி யாகவே வெளிப்பட வேண்டும் என்று அவன் நினைத்

தான். இவ்வாறு 'கேட்பில்' லயித்த அவனது செவிகள் இயற்கையாக உண்மையாகக்கேட்கும் சப்தத்தைப்பிரித்து உணர்ந்தது. ஜன்னலுக்கு வெளியே கேட்கும் மரக் கிளைகளின் சலசலப்பு, பின் உள்வீட்டில் கேட்கும் சிறு சிறு சப்தங்கள், நடுநிசிக்கு அப்புறம் வீட்டில் எல்லோரும் படுத்தபின்பும், வீடு நிசப்தமாக இருப்பதில்லை. வீட்டில் தட்டுமுட்டுகள், சுவர்கள் மெதுவாக அசைகின்றன, ஏதோ ஓர் பிரம்மாண்டமான பிராணி தனது தூக்கத்தில் ஏற்பட்ட கனவுகளில் உதறிக்கொள்வது மாதிரி.

வீட்டினுள் அவனுக்கு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. நிசப்தம் அவனது காதுகளில் பஞ்சுவைத்து அடைத்தது போல், அவனைச் செவிடாக்கியது. திடீரென்று காது செவிடாகிவிட்டதோ என்ற சந்தேகம். விரல்களைச் சுடக்கு விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டான்; அமைதியான இரவில் படுக்கையில் உட்கார்ந்து சுடக்குவிட்டுக் கொண்டிருப்பதும் விசித்திர அனுபவந்தானே. அந்தச் செயலில் ஒரு சூட்சும அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆனால் அச்சமயத்தில் அது என்னவென்று அவனுக்கு நினைவுக்கு வரவில்லை. ஒருவரைத் துச்சமாகக் கருதுவதற்கா? —அச்சமிக்ஞை எதற்கென்று தெரியவில்லை.

ஆமாம். அறையில் ஒருவரும் இல்லை. தையல் மிஷினின் மேல்பாகத்தை மரப்பெட்டி மூடியிருந்தது, அதன் சக்கரமும், பாதமும் அசைவற்று நின்றன. அவ் விடத்தில் லூயிஸாவின் உருவத்தை சிருஷ்டித்து நிறுத்த அவனால் முடியவில்லை. பல வருஷங்களாக அவளைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்யாது அவளது பணி விடைகளை ஏற்றதின் பயனாக இருக்கலாம். தன் மனைவி வேறு குணம்படைத்தவளாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் சில சமயங்களில் ஆசை கொண்டதும் உண்டு. அதை அவனால் மறுக்கமுடியவில்லை. எந்தக் கணவன்தான் அவ்விதமாக நினைக்காமல் இருக்கிறான்? அதனால் ஆசையில்லை என்று கூறிவிடலாகாது.

லூயிஸா எவ்வளவு பாசத்தை வைத்திருந்தாலும் அவளது தனிமையை உணர்ந்திருப்பான். அவனுக்குத் தன் புத்தகங்களைப்பற்றி அவளுடன் விவாதிக்க

வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. ஆனால் அவளது ஆசையில் பிறந்த மரியாதை அவற்றில் உள்ள குறை குணங்களை மறைத்துவிட்டது. மரியாதை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் அறியாமையினால் பிறந்த மரியாதை. வீட்டின் முற்றத்தில் சாயங் காலங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு பூவேலைகள் சிறிது செய்வதில் தடை ஒன்றுமில்லை. அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது.

மிகவும் சங்கோஜப் பிராணிதான். தையல் காரியைக் கலியாணம் செய்துகொண்டதாக வருந்துவான். எப் பொழுதும் வீட்டில் வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது 'வீட்டின் முன்னால் போர்டு ஒன்றுதான் போடவில்லை' என்று அவளைக் கேலிசெய்வது வழக்கம்.

அதெல்லாம் அசட்டுத்தனம். அவளுக்குத் துண்டுத் துணிகளை எல்லாம் சேர்த்துத் தைத்து உபயோகமாக்கும் திறமை இருந்தது. ஆனால் அவள் தனக்கென்று ஒன்றும் வைத்துக்கொள்வதில்லை.

அவள் தனக்கென்று ஏதாவது தைத்துக்கொண் டிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்காததால் கடைசியாக அவளுக்கு உடை யணிவிக்கப் பெட்டிகளைக் கிளறிப் பார்த்தும் ஒன்றாவது அவளுக்கு ஏற்றதாக இல்லை. அதை நினைத்து எல்லாரும் அழுதார்கள். பெண்களும் தங்கள் குற்றமல்ல என்று சொல்லி யழுதார்கள். அது யாருடைய குற்றம்? அவளுடையதுதான் என்று அவர் களை அன்று சமாதானப் படுத்தினான்.

ஆனால் அவனை யாரோ தோளைப்பிடித்து அழுத்திப் பிரக்ஞையுலகில் இருத்துவதாகத் தோன்றியது. மெது வாகச் சக்கரங்கள் சுழன்றன; மிஷினின் பாதக்குறடு மேலும் கீழுமாக அமுங்கியது. நூல் சுருணை மெதுவாக அவிழ்ந்து நீண்டது. மெதுவாகத் தையல் யந்திரம் ரீங்கா ரத்தை ஆரம்பித்தது. பிறகு வேகம் அதிகரித்தது. வேகம், வேகம், வேகம்! வண்டுக் கூட்டத்தின் ரீங்காரம்போல் அறை முழுதும் பம்மியது. யந்திரம் தீவிர மாக இதயத்தைத் தைக்க ஆரம்பித்தது. பயப்பிராந்தி யால் படுக்கையிலின்றும் துள்ளிக் குதித்தான்.

மிஷினை நிறுத்தவேண்டும், எப்படியாவது நிறுத்தி விடவேண்டும். இந்தச் சப்தத்தில் யார் உறங்கமுடியும்? தனது பெண்களைக் கூவியழைக்க நினைத்தான்.

எழுப்பினால் கனவு என்று தேற்றுவார்கள்! அதற்காக அவன் கூவவில்லை. இருண்ட ஹால் வழியாகப் பார்த்தான். அறையில் இருவர் நிற்பதுபோல் தெரிந்தது. மூடப்பட்ட கல்லறையில் நிற்கும் தேவதூதர்போல, அவர்கள் அவனைப் பார்த்தனர். அவர்கள் பேசவில்லை. அவனால் பேச முடியவில்லை.

பயப்பிராந்தியில் அவர்களையே நோக்கினான். பயம் அதிகரித்தது. தேவதூதரா? அல்லது தன் பெண் குழந்தைகளா? ஆனால் அசம்பாவிதம் என்ற எண்ணம் அவன் மனதைவிட்டு அகலவில்லை.

கனவில் நடப்பவன்போல் அத்திசையில் இழுக்கப் பட்டான். கதவின் அப்புறம் தெரிந்தது. ஆனால் கதவைத் திறக்க முடியவில்லை.

அங்கு யார் தைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், காலத்திற்கு எதிராக, விதிக்கு எதிராகத் தைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓரங்கள் சேரவில்லை. ஊசி நுழைந்தாலும் இரண்டையும் சேர்த்துப் பிணிக்கவில்லை. சாத்தியமில்லாத காரியம் நடைபெறுகிறது. நூலற்ற தையல்.

என்றும் இந்த ஒலியைக்கேட்டுச் சகிக்கவேண்டுமா?—இத்தனைகாலம் பெண்ணின் உழைப்பின் ஒலியைக் கேட்டிருந்தது போல? கேட்பது அல்லது காதை அடைத்துக் கொள்வது, இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய இயலாதா? கைமுஷ்டிகளை மடக்கிக்கொண்டு கதவில் இடி இடியென்று தட்டினான். உள்ளிருந்து எழும் சப்தத்தை அமுக்கும் கதவின் படபடப்பு வீட்டை நிறைத்தது. கதவும் பூட்டும் அவனது முஷ்டி பலத்தால் ஒலமிட்டன. மிஷின் சப்தம் கேட்காதிருக்கும் வரை கதவைத் தட்டும் சப்தம் காதை நிறைத்து, உள்ளத்தை நிறைத்து உன்மத்த நிலையில் அவனைக் கொண்டுசேர்த்தது. தேக பலத்தின் குதூகலம் அவனைக் கவ்வியது; அப்பெண்

உருவங்கள் அவனைக் கூக்குரலிட்டுக் கையைப்பிடித்துத் தடுக்க முயன்றன. அவனைப் பிடித்துத் தொங்கினர். கீழே இழுத்துத் தள்ளினர். அவன் தோல்வியுற்றான். மகத்தான சப்தமும் நின்றது. அப்பெண்கள் சும்மா விருந்தனர். அவன் செவிசாய்க்க ஆரம்பித்தான். "தையல் வேலையை நிறுத்தினேன்" என்றான்.

காலையில் தன் குமாரத்திகளுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிடும்பொழுது "மின்னுவிற்கு தையல் மிஷினைக்கொடுத்து விடப் போகிறேன்; உங்கள் தாயாரின் ஆசையும் அப்படித்தான்" என்றான். அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டனர். உடனே அவனுடன் மெத்தைக்கு வந்து அந்த அறையின் கதவுகளைத் திறந்தனர். "உள்ளிருந்த காற்று அப்படியே கும்மிப்போய்விட்டது" என்றனர். ஜன்னல்கள் திறக்கப் பட்டதும், அவ்வறை உயிர்பெற்றது. அங்கிருந்த சாமான்கள் காற்றில் புரண்டன. உழைத்துக் கிழ மான யந்திரத்தைக் கடைசி முறையாகப் பார்த்தான். குமாரத்திகள் மோட்டாரில் அதைச் சிறிய தாயார் மின்னு வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

ஆசிரியர் ஆராய்ச்சி

ஸின்கிளேர் லூயிஸ்

டாக்டர் ஸ்லீக் பிரம்மச்சாரி; அதிலும், வழுக்கை விழ விருக்கும் வாலிபப்பிரமச்சாரி. அவர் இராஸ்மஸ் கலாசாலை யில் சரித்திரமும் பொருளாதாரமும் கற்பித்துவந்தார். அதாவது, மேடைமீது ஏறி நின்று, வாழ்க்கையின் இலட்சியமே மோட்டார் சவாரியும் காதலும் என்று நினைக்கும் சுமார் ஐம்பது மாணவர்களுக்கு (ஆண் பெண் இரு வகுப்பினரும் உண்டு) கி. பி., கி. மு. க்களின் மீதும், நாணய பரிவர்த்தனை, வருமானக் குறைவு நியதி முதலிய விஷயங்கள் மீதும் அவர்கள் தம்மை மறந்த பரவசத்தால் ஆழ்ந்து விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், 'லெக்ச்சர்' அடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

தற்பொழுது அவர் மிகவும் தைரியமாக ஒரு பெரும் சரித்திர ஆராய்ச்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஆமாம்! எல்லாரும் ஆராய்ச்சி நடத்திக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் டாக்டர் ஸ்லீக் வழி வேறு. அது 'ஆழ்ந்த' ஆராய்ச்சி. புத்தகம் முக்கால் பங்கு எழுதியாகி விட்டது. அதற்குள்ளாகவே 15,000 மேற்கோள் குறிப்புக்கள் அதில் அடங்கியிருக்கின்றன. அது சரியான புத்தகம்; வெறும் மேலோட்டமான பொழுது போக்கன்று. வியாபார முறையாகப் பார்க்கப்போனால், புத்தகம் அப்படி அப்படித்தான். அதற்காகவே அந்தப் புத்தகத்திற்கு வெகு நீளமான பெயர் இட்டிருந்தார்.

"பான் யூரப்பா நாடுகளின் உள்நாட்டு விவகாரங்கள் மீது அமெரிக்க ராஜதந்திரம்."

சும்மா வெறுமென மொட்டை மொழுக்கட்டையாக ஐரோப்பர் என்று சொல்லுவதை விட 'பான்யூரப்பா'

என்ற லத்தின் பெயர் சூட்டுவதில் ஒரு மதிப்பிருக்கிறது என்று டாக்டர் ஸ்லீக் நினைத்தார்.

இலக்கியம் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒன்றும் புரியமல் கடினமாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அது உயர்ந்தது என்ற அபிப்பிராயம் உள்ளவர் டாக்டர் ஸ்லீக். பழைய செல்லரித்துப்போன தாள் கட்டுக்களில் ஒளிந்து கிடக்கும் அமெரிக்காவை ஒரு மாபெரும் நாடாக நிர்மாணித்த வீராதி வீரர்களின் சரிதத்திலே அவர் தமது சித்தாந்தத்தின் பல அம்சங்களைக் கண்டுபிடித்தார்.

ஸெனட்டர் ரைடரின் சரித்திரத்தை மறுபடியும் ஆராயும்பொழுது அவருக்கும் அவரது பண்டிதத் தன்மைக்குத் தகுதியற்ற கோபம் பிறந்தது.

குரேவர் கிளீவ்லன்ட் அமெரிக்கக் குடியாட்சியின் தலைமைப் பதவி ஏற்ற முதல் வருஷம் ஸெனட்டர் லேபேயட் ரைடர் அமெரிக்காவிற்கும் இங்கிலாந்திற்கும் ஏற்படவிருந்த யுத்தத்தைத் தடுத்தவர். அக்காலத்தில் அரசாங்கக் காரியதரிசியாகவும், பிரான்ஸில் அமெரிக்க ஸ்தானிகராகவும் பிரக்யாதி பெற்றிருந்தார் என்பது டாக்டர் ஸ்லீகிற்குத் தெரியும். ஸெனட் சபை அங்கத்தினராக இருந்த பொழுதுதான் அவர் டைரர் ஹாங்கிலின் மசோதாவைப் பெற்றுப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்துச் சட்டமாக்கி, அமெரிக்கக் கோதுமை வியாபாரத்தைப் பாதுகாத்தார். மேலும் ஸெனட்டர் ரைடர் எழுதிய 'ஆயுதப் பரிகரணத்திற்கு வழி' 'ஆங்கிலோ அமெரிக்க சாம்ராஜ்யம்' என்ற இரண்டு புத்தகங்கள் வெறும் பிரச்சாரப் பிரசுரங்கள் அல்ல; அந்தக்காலத்தில் அவரைப் போல் அரசியல் ஞானம் படைத்த பன்னிரண்டு பேர் இருந்திருந்தால்,—போயர் யுத்தம் மட்டுமா? ஸ்பானிய—அமெரிக்க யுத்தம், உலக மகாயுத்தம் என்ற இந்த ஜெர்மன் சண்டை எல்லாம் ஏற்படாது தடுத்திருக்கலாமே?

டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு ஆராய்ச்சி யிடையில் கோபம் வந்த காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.

ஸெனட்டர் ரைடர் செத்துப்போனரா, இன்னும் உயிருடன் இருக்கிருரா என்று உடனே ஞாபகம் வரவில்லே.

பிறகு ஆராய்ச்சி செய்ததில் உண்மை அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது, ஸெனட்டர் ரைடர் சாகவில்லே! உயிருடன் இருக்கிருர்! 92 வயதான பழுத்த கிழம். அக்காலத்தில் அவரது சேவையைப் பிரமாதமாகப் பாராட்டிய தேசம் அவரைப்பற்றி மறந்துவிட்டது.

இப்படித்தான அமெரிக்கா தன் தவப் புதல்வர்களே ஆதரிப்பது?— ஆனல் இது ஜனநாயக யுகம்.

ஒருவாரம் வரை அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் அட்மிரல் டூயின்யை, நெப்போலியன், நெல்ஸன், பேயார்டு எல்லாரும் திரண்டு உருவெடுத்த மாபெரும் வீரன் என்று ஏக அமக்களப் படுத்திவிட்டு, அப்புறம் சாகும் வரை, சந்து சந்தாகப் பிய்த்துக்கொண்டிருந்தன. டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு மனம் கசந்துவிட்டது.

அமெரிக்காவிலே ஒரு நாடக ஆசிரியன் ஏதோ ஒரு சமயம் பிரபலம் அடைந்துவிட்டான் என்ருல், அன்ருேடு அவனுக்குப் பிடித்தது சனியன். அதற்கப்புறம் அவனது நாடகங்களே ஒன்று விடாது பார்க்க ரஸிகர்கள் திரள் திரளாக வருவார்கள். எதற்காகத் தெரியுமா? அது மோசமாக இருக்காதா என்ற நம்பிக்கைதான்.

டாக்டர் ஸ்லீகிற்குப் பிரமாதமான கோபம். தமது புத்தகத்தின் முடிவுரையில் ஸெனட்டர் ரைடர் புகழுக்கு மறுமலர்ச்சியளிக்க அமெரிக்கப் பொது மக்களுக்குச் சவுக்கடி கொடுக்கவேண்டும் என்று கருதினர். ஸெனட்டர் ரைடர் சாகுமுன் புத்தகம் வெளிவந்து அவரது உள்ளத்தைக் களிப்பிக்கும் என்ற சிறிய ஆசை டாக்டர் மனத்தில் எங்கோ ஒரு மூலேயில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

ஸெனட்டரின் பிரசங்கங்களேயும், அவர் காலத்து மாதப் பிரசுரங்களிலுள்ள படங்களேயும் படித்தும் பார்த்தும் டாக்டருக்கு அவரிடம் நெடுநாள் பழகியது போல ஒரு பிரமை ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஸெனட்டர் ரைடருக்குக் கடிதங்கள் எழுதிப் பல புரியாத விவரங்களைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டும் என்று டாக்டருக்கு ஆசை. இதுவரை பிரசுரிக்கப்படாத, அந்த விக்டோரியா அரசி பிரசிடெண்ட் ஹாரிசனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் நியூ பவுண்ட்லாந்து முத்துக் குளிப்பு இடங்களைப்பற்றி என்ன எழுதியிருந்தாள்? இதைப் போல ஆயிரம் விஷயங்கள்—ஒன்று,"இரண்டா? அவருக்கு எப்படி எழுதுவது? இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியான கிளாட்ஸ்டனையே ஒரு சமயத்தில் இந்த ஆசாமி, 'எங்கேயாவது தொலை' என்று சொன்ன வராச்சே! இவர் கடிதத்தையா பொருட்படுத்தப் போகிறார்.

ஆசை யாரை விட்டது! ஸெனட்டர் ரைடரின் விலாசத்திற்காக, பல டைரக்டரிகளை எல்லாம் புரட்டிப் பார்த்தார். ஒன்றிலும் கிடைக்கவில்லை. என்ன செய்வது என்று ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை. தமக்குமேல் உயர்ந்த பதவி வகிக்கும் ஆசிரிர் ஸ்ரீ. மங்க் என்பவரிடம் விசாரித்தார்.

"என்ன, டாக்டர் ஸ்லீக், இது தெரியாதா? ஸெனட்டர் ரைடர் எந்தக் கல்லறையின் கீழ் வசிக்கிறாரோ? அவர் செத்து எத்தனை காலமாகிறது! கி. பி. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தி ஒன்றும் வருஷம் அவர் இறந்துபோனதாக எனக்கு ஞாபகம்!" என்றார் ஆசிரியர் ஸ்ரீ. மங்க்.

டாக்டர் ஸ்லீகுக்கு ஹிம்சை முறைகளில் கடுகளவாவது நம்பிக்கை கிடையாது. இருந்தாலும் அந்தக் கணத்தில் அவரது மனப்போக்கு, நீக்ரோவர்களை உயிருடன் இழுத்துவந்து 'லிஞ்சிங்' மரியாதை நடத்தும் (அதாவது துடிக்கத் துடிக்க உயிருடன் வதைத்துக் கொல்வது) அமெரிக்க மகாஜனங்களில் அவரும் ஒருவர் தான் என்பதை நிரூபித்து விட்டது. ஆனால் ஸ்லீக் பண்டிதரல்லவா? செயலில் தீவிரமாக மனத்தை இறங்க விடாது கட்டுப்படுத்தும் தீரரல்லவா?

கடைசியாக டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு ரைடரின் விலாசமும் கிடைத்தது. முயற்சியுடையார் வர்க்கத்தின் பயன் கிட்டியது.

மதுவிலக்குத் தடைச் சங்கத்தின் நிர்வாகஸ்தர்கள் லிஸ்டில் " லேபேயட் ரைடர் (ஒரு காலத்தில் அமெரிக்க ஸெனட்டின் அங்கத்தினர்), விக்லி, (மேற்கு) வெர்மாண்ட்" என்று காணப்பட்டது. விலாசம் தெரிந்தது என்ற உற்சாகத்தில் ஒரு டோஸ் புகையிலை அதிகமாயிற்று.

பின்பு ஒரு வாரப்பத்திரிகையில் பின்வரும் விளம்பரத்தைப் படித்தார் :—

" எழுத்தாளருக்கு ஏற்ற இடம் ஸ்கைரீக், விக்லி.
வாடகைக்கு விடப்படும் (வாடகை சரசம்)"

என்று கண்டிருந்தது.

வேனிற்கால விடுமுறை ஆரம்பித்ததும் டாக்டர் ஸ்லீக் விக்லிக்குப் பிரயாணமானார். எழுத்தாளரல்லவா?

அந்த 'வாடகைக்கு விடப்படும் எழுத்தாளருக்கு ஏற்ற இடம்' விக்லியில் ஒரு மாஜி—குதிரை லாயம். தற்பொழுது இளநீலவர்ணம் பூசப்பட்டு, 'ஷெல்லி' என்று நாமகரணம் சூட்டப்பட்டுக் கோலாகலமாக விளங்கியது. 'ஷெல்லி' என்பது ஓர் ஆங்கில மகாகவியின் பெயர்.

டாக்டர் ஸ்லீக் 'ஷெல்லி' வாசத்தில் பிரமாதமாக லயித்துவிடாவிட்டாலும், மெய்வருத்தம் பாரார் பசி நோக்கார் இத்யாதி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவரல்லவா?

முதல் சாப்பாடு நடக்கும்பொழுதே வீட்டுக்காரனிடம், மெதுவாக, "ஸெனட்டர் ரைடர் இங்குதான் வசிக்கிறாரோ?" என்று ஒரு கேள்வி போட்டார்.

"அதோ தெரிகிறதே, அந்த மலைச்சிகரத்திலேதான் வசிக்கிறார். இங்கிருந்து நாலு மைல்தான் இருக்கும். அவரிடம் வேண்டுமானால் கூட்டிப்போகிறேனே. அதிருக்கட்டும், சாயங்கால பஜனைக்கு நீர் கட்டாயம் வர வேண்டும்" என்றான் வீட்டு முதலாளி.

சாயங்காலம் எட்டு மணியிருக்கும். டாக்டர் ஸ்லீக், லொகார்னோ ஒப்பந்தத்தையும், வெர்ஸேல்ஸ் உடன் படிக்கையையும் ஒரு கோர்வையாக முடிச்சுப்போட்டு வைக்க விடப்படாமல் பஜனைக்கு இழுத்துச் செல்லப் பட்டார்.

பெரிய டாக்டரல்லவா! அங்கே ஆட்கள் எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்து பஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தனர். அதிலும் ஒரு உபாத்தினிப் பெண் — சிறிது அழகுள்ளவள் — இந்தப் பஞ்சரிப்புத் தொழிலில் மிகவும் சிரத்தை காண்பித்தாள்.

வேனிற்காலம் முழுமையுமாவது, அதாவது விடு முறை முழுதுமாவது, எழுத்தாளனுகை வாத்தியார் தொழி லுக்கு லீவு கொடுப்பதென்ற முடிவிற்கு வந்த டாக்டர் ஸ்லீக், தமது ஆராய்ச்சியில் மனத்தைத் திருப்பித் தப் பித்துக்கொண்டார்.

மறுநாள் டாக்டர் ஸ்லீக்கும், வீட்டுக்காரனும் ஸெனட்டர் ரைடர் வாசஸ்தலத்திற்குச் சென்றனர். மாஜி ஸெனட்டர் தொண்ணூற்றிரண்டு வயதானவரானலும் நல்ல முரடர் என்பதை டாக்டர் உணர்ந்தார். 'அறிவும் திடமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர் போலும்' என்று எண்ணினர் டாக்டர் ஸ்லீக்.

இருவரும் அறிமுகமாக்கப்பட்டுச் சம்பாஷித்தனர்

டாக்டர் ஸ்லீக், மெதுவாகத் தான் வந்த உத்தேசத் தைக் கூறினர்; அதிலும் இடை இடையே நயமாக 'ஆங்கிலோ-அமெரிக்க சாம்ராஜ்யம்' என்ற புத்தகத்தை வர்ணித்தார்.

ஸெனட்டர் பழைய கதையைப் பேசினர். கிழவர்கள் பேச ஆரம்பித்தால் உலகத்தில் அவற்றிற்கு முற்றுப் புள்ளிதான் உண்டா! அவர் பேச்சில் எட்வர்ட் அரசர் என்ன, பிரஞ்சு ஆசிரியர் அனதோல் பிரான்ஸ் என்ன, லார்டு ஹால்டேன் என்ன, பெரிய பெரிய ஆசாமிகள் எல்லாரும் தண்ணீர்பட்டபாடுதான். அந்த இரண்டு மணி நேரமும் டாக்டர் ஸ்லீக் உலகத்துப் பெரியார்களுட னெல்லாம் உறவாடினர்.

ஸெனட்டர் வீட்டு விருந்தும் அவரது பேச்சுமாதிரி இருக்கும் என்று எண்ணினார். அன்று டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு அது ஒரு பெருத்த ஏமாற்றம்.

அவர் போன பிற்பாடும் ஸெனட்டர் ரைடருக்கு உற்சாகம் குறையவில்லை. பாட்டில்கள் போடவேண்டும் என்ற விருப்பம். ஆனால் அவருடைய தேககசுகத்தைப் பாதுகாக்கும் நர்ஸ் இல்லாவிட்டால் என்ன நடந்திருக்குமோ! பழைய ராஜீய முறைப்படி ஸெனட்டர் ரைடருக்கும் அவரது நர்ஸுக்கும் அன்று ஒரு சமரச ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது!

(1) ஒரு பாட்டிலுக்குப் பதில் ஒரு கிளாஸ் குடிப்பது.

(2) இரவு முழுவதும் விழிப்பதற்குப் பதில் 11 மணி வரை விழித்திருப்பது.

நீடித்த ராஜீய நோக்கம் படைத்தவரல்லவா? மேலும் சாம்ராஜ்யங்களுக்காக சமரசத்திற்கு உடன்பட்ட தீரரல்லவா? அந்த இளம் போதையில் டாக்டர் ஸ்லீகிற்குத் தமது உடைமை முழுவதையும் எழுதிவைத்து அவரைத் தூக்கிவிட வேண்டுமென்று கூட நினைத்துவிட்டார்.

இரண்டாம் முறையாக ஸெனட்டரைப் பார்க்கச் சென்றபொழுது, டாக்டர் ஸ்லீகிற்கு, கிராமபோனுக்குச் சாவிகொடுத்து, ஒரு பிளேட்டையே மறுபடியும் வைத்துக் கேட்பதுபோல் இருந்தது. ஆனால் இன்று சமாசாரங்கள் எல்லாம் அதே மோஸ்தரில் சென்றாலும் அதில் சாராயக் கிடங்கு வாசனை அதிகமாகவே அடித்தது. டாக்டர் ஸ்லீகின் பொறுமைக்கும் எல்லை ஒன்று உண்டு. அன்று அவர் மனம் பேச்சில் செல்லாது அந்த உபாத்தினிப் பெண்மீதே சென்றது.

ஸெனட்டர் பேச்சைத் திருப்பி ஒரு சாவி கொடுத்தார். அந்தப் பழைய கடிதம், வெளிவராத விக்டோரியா மகாராணியின் அந்தரங்கக் கடிதம்! டாக்டருக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது!

"என்றாவது அதை ஒருமுறை பார்க்கலாம்" என்றார் ஸெனட்டர்.

ஆனால் மறுபடியும் ஸெனட்டர் பேச்சு சாரமற்ற குடிவெறியில் விழுந்தது.

டாக்டர் ஸ்லீகிற்குத் தப்பித்தால் போதுமென்றாகி விட்டது.

செலவு பெற்றாகிவிட்டது.

கிழவனார் தமது கம்பளிச் சால்வையிலிருந்து ஒரு நீண்ட தஸ்தாவேஜை எடுத்தார். "இதற்கு உலகில் ஆறு நகல்கள்தான் இருக்கின்றன. வேண்டுமானால் பாரும்!" என்று கொடுத்தார். "இதுதான் பாரிஸ் கம்யூனின் அந்தரங்கத் தகவல்!" என்றார்.

டாக்டர் புறப்பட்ட அவசரத்தில் புரட்டிப் பார்த்தார். இருந்தாலும் "முன்பே பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த விஷயத் தொகுதிதான்" என்று பட்டது. திரும்பினார்.

இனி, போன பின் எழுதமுடியுமா?—வழியிலே ஸ்ரீமதி உபாத்தினியைச் சந்தித்தார். அவளுடன் உலாவச் சென்றுவிட்டார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஸெனட்டரிடமிருந்து ஒரு அழைப்பு வந்தது.

டாக்டர், 'வரச்சௌகரியமில்லை' என்றார்.

"இரவு விருந்திற்காவது."

"அப்படியானால் சரி."

மறுநாள் விருந்தை மறந்து டாக்டர் ஸ்லீக் ஸ்ரீமதி உபாத்தினியம்மாளுடன் உலாவச் சென்றுவிட்டார். அவருக்கு ரைடர் விலங்கிலிருந்து தப்பியதால் காதல் நினைப்பும் ஏற்பட்டது. இப்படி இவர்கள் ஸெனட்டரை மறந்து குதூகலமாகப் பொழுதுபோக்கினார்கள்.

அங்கு.........

ஸெனட்டர் ரைடர் வெகுநேரம் காத்திருந்தார். அவர் கையில் ஒரு நீண்ட கடிதம் இருந்தது. அதே

கடிதம் — பழைய இரகசியக் கடிதம். விக்டோரியா மகாராணியின் கடிதம்.

" அதன் தலைப்பில் எனது நண்பன் எல். ரைடருக்கு — பி. ஹாரிஸன் " என்று அமெரிக்கக் குடியரசினுடைய தலைவரின் கையெழுத்து இருந்தது.

ரைடர் வெகுநேரம் காத்திருந்தார்.

டாக்டர் ஸ்லீக் வரவில்லை. அவரைப் பற்றிய தகவலும் கிடைக்கவில்லை.

இருட்டி நெடுநேர மாகிவிட்டது. நம்பிக்கை குறைந்தது. வேலைக்காரன் பார்க்க வந்தான். " அவரைக் காணவில்லை " என்ற தகவல் கிடைத்தது.

" முட்டாள் பயல்! அந்த வேலைக்காரப் பயல் ஏன் காத்திருந்து அழைத்து வரக்கூடாது? இந்த மலைக் காட்டில் அவர் வழி தவறியிருந்தால்—'' என்றார்.

" நர்ஸைக் கூப்பிடு'' என்று கட்டளையிட்டார்.

நர்ஸ் வந்ததும் திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

ஸெனட்டரின் தலை சோர்ந்து கவிழ்ந்துவிட்டது.

" என்னைப் படுக்கைக்குக் கொண்டுபோய் விடமாட்டாயா? எனக்கு என்னமோ போல் வருகிறது" என்றார்.

நர்ஸ், அவருடைய போர்வை எல்லாம் சரியாகப் போட்டு, கைத்தாங்கலாக எடுக்க முயற்சிக்கையில் அவரது கண்கள் எல்லாவற்றையும் கடைசியாகப் பார்ப்பதுபோல் நின்றன.

ஸெனட்டருக்குத் திடீரென்று தைரியம் வந்தது. தன்னிடமிருந்த கடிதத்தைப் பரபரவென்று கிழித்தெறிந்தார்.

அவ்வளவுதான். அவருடைய சீட்டும் கிழிக்கப்பட்டது.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!

எலியா எஹ்ரன்பர்க்

[யுத்தம் மனித சமூகத்தின் 'உடனுறை நோயாக'வே இருந்து வருகிறது. தனது தற்காப்புக்காக மனிதன் சமூகம் என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தை வகுத்தான்; பிறகு அதனைக் காப்பாற்றத் தன்னைப் பலிகொடுக்கத் தயாராளுன். அதாவது தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளுவதற்காகத் தன்னையே பலிகொடுக்க வேண்டிய நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டான்.

மனிதவம்சத்தின் 'உருப்படியான காரியாதிகள்' எனக் கொள்ளப்படுபவைகளில் ரத்தக்கறைபடியாத சித்தாந்தமில்லை; கற்பனையில்லை; இலட்சியமும் இல்லை. நமது கவிதா சாகரத்தின் செம்பாதியில் ரத்தஆறுகளே ஓடுகின்றன. கொலைத் தொழில் கலையின் நுட்பத்தையும் நயத்தையும் ஒருங்கே திரை கொள்ளுகிறது. கம்பகாவியத்தில் பாதிக்குமேல் நாங்கள் ஓட்டிச் செல்லும் கற்பனைப்படகு ரத்தத்தில்தான் மிதந்து செல்லுகிறது. 'கால் தரைதோய நின்று' நம்மைக் காப்பாற்றவந்த தெய்வங்களின் கைநிறைய ரத்தக்கறை பூசித் திருப்பியனுப்பாமல் நம் மனசு திருப்திகொள்ள மாட்டேன் என்கிறது.

மனிதவம்சம் தன்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள தன்னையே பலிகொள்ளும் இம்முயற்சி ஒரு பெரும்புதிர், ஆனால் அசட்டுத் தனமான புதிர்.

இதை எலியா எஹ்ரன்பர்க் ஒரு கதையாக ஜோடித்திருக்கிருர். சென்ற உலக மகாயுத்தத்தைச் சூழ்நிலையாகக்கொண்டு கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

கதையிலே சொல்லும் முறைதான் மகா அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது. மந்திரோச்சாடனம்' போல திரும்பத் திரும்ப...திரும்பத்திரும்ப......திரும்பத்திரும்ப......சொன்னதையே சொன்னதையே........சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டுபோகும் முறை வாசகன் மனதில் பூதாகாரமான'கற்பனையை'எழுப்புகிறது. உருண்டு தன்'ஆகிருதியைப் பெருக்கிக் கொண்டுவந்து, கடைசியில் சப்தகோளங்களும் விண்டு விழும்படி பேரிரைச்சலுடன் தலைகுப்புறப் பாதாளத்தில் விழுவது போல...விழுந்தபின் நிசப்தம் கூடுவதுபோல அமைந்திருக்கிறது. கதையின் ஜோரான லேசான மகா அற்புதமான வார்ப்பு......—மொழிபெயர்ப்பாளர்]

அதோ கண்ணுக்குத் தெரிகிறதே, அந்த நட்சத்திரங்களிலிருந்து ஒளி ரேகைகள் வருவதற்கு எத்தனை ஆயிரம்வருஷங்கள் செல்லுகின்றன. அதன் யாத்திரையுடன் மனிதவாழ்வை ஒப்பிட்டால் வெகு சுருக்கம்,—குழந்தைப் பருவம், விளையாட்டு,கலியாணம், உழைப்பு, வியாதி, மரணம்—எல்லா விவகாரங்களும் மிகச் சுருக்கம்தான். சக்திவாய்ந்த தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடிகள், கணிதசாஸ்திரத்தின் நுணுக்க வாய்ப்பாடுகள் எல்லாம் நம் வசம் இருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய இந்தச் சுருக்க ஜீவியத்தின் கனத்தை நிறுக்கும் தராசை யார் கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள்? ஒரு தட்டில் அந்த ஓசைப்படாத ஒளி ரேகைகள்; மறுதட்டில் வந்து வந்து மடிந்துகொண்டிருக்கும் மனித வித்துக்கள்— வருகிறது, பழுக்கிறது, கருகிவிடுகிறது. இப்படி அளந்துபார்க்கத் தராசு இருக்கிறதா?

அப்பொழுது போர் நடந்தது.

இனிமேல், காலா காலத்தில் மனிதர்கள் அதற்கு 'மகா' என்றோ 'சின்ன' என்றோ, அடைமொழி சேர்த்து அடையாளம் போட்டு வைப்பார்கள். அந்தக் காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு அது வெறும் யுத்தம்தான். பிளேக்குக்கு வேறு பெயர் உண்டா? மரணத்திற்கு வேறு பெயர் உண்டா? அதே மாதிரிதான்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சின்னப் புள்ளிபோன்ற இடத்தில் சண்டை நடந்தது. இப்பொழுது வெறும் கல்லும்

கட்டியுமாகக் கிடக்கிறதே, அதற்கு ஒருகாலத்தில் இட்பிரஸ் என்று பெயர். அதன் அருகில் அந்த வட்டாரத்தைச் சேராத மனிதர்கள் தூங்கினார்கள், எழுந்தார்கள், நடமாடினார்கள், சாப்பிட்டார்கள், செத்துப்போனார்கள். திடீரென்று, கைகாட்டி மரம் சரிந்தமாதிரி, கைகளை விரியப்போட்டு விழுந்து செத்துப்போனார்கள். அவர்களுக்குப் பிரஞ்சு சேனையில் 118-வது பட்டாளம் என்று பெயர். இந்தப் பட்டாளம் தெற்கே பிராவன்ஸ் மாகாணத்தில் திரட்டப்பட்டது. அங்கே எல்லோரும் குடியானவர்கள், திராட்சைக்கொடித் தோட்டம் போடுகிறவர்கள், மேய்ப்பர்கள். ஆறு மாதங்களாக அந்தச் சுருட்டத்தலை மனிதர்கள், களிமண் தரையில் வெட்டப்பட்ட இந்தக் குழிகளில் இருந்து சாப்பிட்டார்கள், தூங்கினார்கள், துப்பாக்கி கொண்டு சுட்டார்கள், ஒருவர் ஒருவராகக் கையை விரிந்துப்போட்டு விழுந்து மடிந்தார்கள். ராணுவத் தலைமைக் காரியாலயத்தில் இவர்கள் செய்யும் இந்த வேலை 'கரிசல் வாய்க்கால் அருகில் 118-வது பட்டாளம் இடங்களைப் பாதுகாக்கின்றது' என்று பதிவு செய்யப்பட்டது.

அவர்களுக்கு எதிராக 500 தப்படி தூரத்தில் வேறு மனிதர்களும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். அவர்களும் துப்பாக்கி கொண்டு சுட்டார்கள். அவர்கள் தலைமயிர் சணல் மாதிரி பழுப்புவர்ணம் கொண்டது; கண்களும் சாம்பல் பூத்த மாதிரி இருக்கும். ஆகிருதியில் திராட்சை சாகுபடிக்காரர்களைவிடத் தடியர்கள். பழக்க லாவகத்தில் கிராமியர்கள்; அவர்கள் பொமெரேனியாவில் கோதுமை சாகுபடி செய்கிறவர்கள். வேறு ஒரு ராணுவக் காரியாலயத்திற்கு அவர்கள் பிரஷ்ய ராணுவத்தின் 87-வது ரிஸர்வ் பட்டாளம் எனத்தான் தெரியும்.

இவ்விருவரும் பகைவர்கள். இவ்விரு பகைவர்களுக்கும் இடையில், ஒரு நிலம். திராட்சை சாகுபடி செய்கிறவர்களும் கோதுமைப் பயிர் இடுகிறவர்களும் அதை 'மனித சூன்யப் பிரதேசம்' என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

இந்த நிலம் ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்திற்கோ அல்லது பிரஞ்சுக் குடியாட்சிக்கோ அல்லது பெல்ஜிய முடியர

-சுக்கோ சொந்தமானதல்ல. வெடிகுண்டுகளால் குண்டும் குழியுமாகத் தோண்டப்பட்டு நாலாபக்கமும் எலிவளை மாதிரி வெட்டி, நிர்மானுஷ்யமாகக் கிடக்கும் டிரஞ்சுகள் கொண்ட இந்த மண், மனித எலும்புகள், துருப்பிடித்த இரும்பு இவைகளால் உரமிடப்பட்டுக் கிடந்தது. இந்த நிலம் செத்துக் கிடந்தது. இது ஒருவருக்கும் சொந்தமில்லை. இந்த மண்ணில் ஒரு குத்துப் புல்கூட முளைக்கவில்லை. ஜூலை மத்தியானங்களில் வெடிமருந்து 'கரிந்த' நாற்றமும் ரத்தச் செடியும்தான் வீசும். மனிதவர்க்கம் கற்பகத்தருவுக்குக்கூட, இந்த அழுகி நாறும் மண்ணுக்குப் போரிடுவதுபோல, போரிட்டதில்லை. தினசரி பிரஞ்சு நிலத்திலிருந்தும் ஜெர்மன் நிலத்திலிருந்தும் மனிதர்கள் ஊர்ந்துவந்து பிசுபிசுவென்று ஒட்டும் தங்களுடைய ரத்தத்தை இந்த மஞ்சள் களிமண்ணுடன் கலப்பார்கள்.

பிரான்ஸ் சுதந்திரத்திற்காகப் போர் புரிவதாகச் சிலர் சொல்லிக்கொண்டார்கள்; நிலக்கரியும் இரும்பும் பெறப் போர்புரிகிறது என்கிறார்கள் சிலர். ஆனால் பியரி துப்பாய் என்ற 118-வது பட்டாளத்துச் சிப்பாய் யுத்தம் என்பதற்காகத்தான் சண்டைபோட்டான். யுத்தத்திற்கு முன் திராட்சைத் தோட்டம்தான் அவன் வாழ்வாக இருந்தது. மழை அமோகமாகப் பெய்தால், திராட்சைக் கொடிகளில் நோய்விழுந்தால், பியரிக்கு முகம் கருக்கும்; சுள்ளியைப் பொறுக்கித் தன் நாயை அடிப்பான்,— கண்டபடி தின்று தொலைக்கிறதென்று. பயிர் நல்லபடி கண்டால் உடம்பில் வெளுத்த சட்டைதான். பக்கத்துப் பட்டணத்துக்குப் போவான். அங்குள்ள 'ராஜாக்கள் ஹோட்டல்' என்ற படாடோப விடுதியில் சில்லரையை வீசி, பாட்டுக் கேட்பான், வாயைப் பிளந்துகொண்டு. ஒரே ஒரு வருஷம் வியாதிகண்டு படுத்துக்கொண்டான். காதில் கட்டி புறப்பட்டது. அது ரொம்ப வலித்தது. சின்னப் பையனாக இருக்கும்பொழுது ஆட்டுக்குட்டிகள் மீது 'குதிரை-சவாரி' செய்வான். அவன் மனைவியின் பெயர் ஜீனி. அவள் அங்கும் இங்கும் நடமாடுகையில் அவள் முதுகைத் தட்டிக்கொடுப்பதில் அவனுக்கு ஒரு குஷி. இதுதான் பியரி துப்பாய் வாழ்க்கை. பிரான்ஸ்

சுதந்திரத்திற்கும் நிலக்கரிக்கும் போர் தொடுத்த பொழுது 118 வது பட்டாளத்தில் சேர்ந்தான்.

பியரி துப்பாய்க்கு ஐந்நூறு தப்படி தூரத்தில் பீட்டர் தீயபு இருந்தான். அவன் வாழ்வு இவன வாழ்வு மாதிரியல்ல,— எங்காவது உருளைக்கிழங்கு திராட்சைப் பழம் மாதிரி இருக்குமா? ஆனால் உலகத்தின் பழ வர்க்கங்களும் தேசங்களும், மனித வாழ்வும் எப்படி அடிப்படையில் ஒரே மாதிரியோ அப்படித்தான். பீட்டர் திராட்சைப் பழமே தின்றதில்லை. பணக்காரர்களுக்கு என்று தனியாகக் கடைகள் இருக்கிறதல்லவா அதில் திராட்சைப் பழத்தைக் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறான். அவனுக்குப் பாட்டுப்பிடிக்காது. சும்மா இருக்கும் நேரங்களில் கிட்டி விளையாடுவான். வெயில் ரொம்ப அடித்தால், மழை தவறினால் நிலம் வரண்டுபோகும், பசுவின் மடுவில் பால்வற்றிவிடும்,-அதனால் அவன்முகம் சுளிக்கும். அவனுக்குக் காதுக்குள் கட்டி புறப்படவில்லை. ஒரே ஒரு வருஷம் அவனுக்கு மார்பில் சளி கட்டிக்கொள்ள, ஒருவாரம் காய்ச்சலாகப் படுக்கையில் படுத்தான். சிறு பையனாக இருக்கும்பொழுது தகப்பனார் வளர்த்த வேட்டை நாயுடன் விளையாடுவான். அவன் மனைவி ஜோஹன்னா பால் மாதிரி வெளுப்பு; உருளைக்கிழங்கு மாவு மூட்டை மாதிரி கொழுகொழு என்றிருப்பாள். அப்போது,— யாரோ சிலர் ஜெர்மனி சுதந்திரத்திற்காகச் சண்டை போடுகிறது என்றார்கள்; வேறு சிலர் நிலக்கரி, இரும்புக்காகச் சண்டை போடுகிறது என்றார்கள். பீட்டர்தீய்பு 87 வது ரிசர்வுப் பட்டாளத்தில் சேர்ந்தான்.

மனித சூன்யப் பிரதேசத்தில் சுதந்திரமும் கிடையாது, நிலக்கரியும் கிடையாது. அங்கே மனித எலும்புக்களும் வளைந்து நொருங்கிய கம்பிகளும் தவிர வேறு ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால் அங்குள்ள அந்த மனிதர்கள் எப்படியும் அதை ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள விரும்பினார்கள். 1916 ஏப்-21-ம் தேதி, லெப்டினண்ட், பியரி துப்பாயைத் தன்னிடம் அழைத்துக் 'காட்டுப் பூனை வழி' என்ற நடமாட்டம் ஒழிந்த டிரஞ்ச் வழியாக

ஜெர்மன் அணிவகுப்புவரை சென்று எதிரி நிலைமை களை அறிந்து வரவேண்டும் என்று உத்திரவு இட்டார்.

பியரி துப்பாய்க்கு வயது இருபத்தெட்டு. அதொன் றும் பிரமாதமல்ல. அந்த நட்சத்திரங்களிலிருந்து வரும் ஒளி ரேகைகள் இப்படி எத்தனையோ நூற்றுக்கணக் கான வயதுவரை வந்துகொண்டே இருக்கவில்லையா? உத்திரவைக் கேட்டவுடன் திராட்சைத் தோட்டத்தைப் பாழ்படுத்திய நோயைப்பற்றி நினைத்தான்; மனிதனுக்கு வரக்கூடிய கஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றி நினைத் தான்; இப்பொழுது யுத்தமாகையினாலே ஒவ்வொருவனும் தன் வயதை வருஷம் வருஷமாகக் கணக்குவைத்து எண் ணாமல் நாள்நாளாகக் கணக்குப்பண்ண வேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். இராத்திரி இரண்டுமணிக்குத்தான் போகவேண்டும். போவதற்கு இன்னும் மூன்றுமணி நேரம் பதினைந்து நிமிஷம் கிடக்கிறது. ஒரு பொத்தானைத் தைத்துவிட்டு ஜினிக்குக் கடுதாசி எழுத நேரமிருந்தது. 'கொடிகளுக்குக் கந்தகப்பொடி தூவ மறந்துபோக வேண்டாம்' என்று எழுதினான். சுடச்சுடக் கடுங் காப்பியை ரொம்ப ரசித்துக்குடித்தான்.

இராத்திரி இரண்டுமணிக்கு மனித சூன்யப் பிர தேசத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு வழுக்கும் களிமண் பாதையில் ஊர்ந்து சென்றான்; அந்தப் பாதைக்குக் காட்டுப் பூனை வழியென்று பெயர். வழி ரொம்பக் கடுமை. ஒவ்வொரு அடியிலும் செத்த மனிதர் எலும்பும் முள் கம்பியும் தடுக்கி விட்டது. அதனால் நடக்கத் தாமதப் பட்டது. கடைசியாகப் பாதையின் அந்தத்திற்கு வந்தான். இரண்டு பக்கமும் அது வேறு டிரஞ்சுகளுக் குக் கிளையாகப் பிரிந்தது. எந்த வழியாகப் போகலாம் என்று யோசித்தான். இரண்டும் பகைவர்கள் இடத் திற்கே,— மரணத்திற்குத்தான் — சென்றன. பியரி உட் கார்ந்து களைப்பாறத் தீர்மானித்தான்; ஒரு சுங்கானை, பட்டாளத்துச் சிப்பாயின் மலிவான சுங்கானை எடுத்துப் பற்றவைத்தான்; அதன்மீது களிமண் ஒட்டிக்கொண் டிருந்தது; எங்கும் ரொம்ப அமைதியாக இருந்தது; சாதாரணமாகப் பகலில் இருவரும் பரிமாறிக்கொள்ளும்

துப்பாக்கிச் சத்தம் எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். இராத்திரியிலே, சத்தமில்லாமல் ஒருவரை யொருவர் கொன்றுகொண்டனர், பியரியைப்போலத் தனித்தனியாக மனிதர்களைப் பாம்புபோல ஊர்ந்து சென்று குரோதம் மிகுந்த கண்ணிகளை வைக்கும்படி ஏவி விடுவார்கள்.

பியரி 'பம் பம்' என்று புகைபிடித்து நட்சத்திரம் நிறைந்த வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். எட்ட நின்று பிரகாசிக்கும் அந்த உலகங்களைத் தன்னுடைய பிராவன்ஸ் மாகாணத்துடன் ஒப்பிட்டு அளந்தோ கணித்தோ அவன் பார்க்கவில்லை. தூரத்திலே, தெற்கிலும் இப்படித்தான் இருக்கும்; திராட்சைத் தோட்டத்திற்கு நல்லதுதான், ஜீனிக்கும் நல்லதுதான் — "ஏனென்றால் ஜீனிக்கு இந்தமாதிரி ராத்திரிதான் பிடிக்கும்" எனச் சொல்லிக்கொண்டான். அவன் அங்கு படுத்துக்கிடந்து புகை குடித்தான்; அவனுடைய மயிர் செறிந்த மிருக—உடம்பு அந்தச் செத்து மடிந்த மனித சூன்யப் பிரதேசத்திலே, கால் கைகளை இஷ்டம்போல அசைக்கக்கூடிய தெம்பிலே உயிருடன் இருப்பதையே ஒரு இன்பமாக ரசித்து, அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் பியரியின் சுங்கான் நன்றாகக் கனிந்து பிடித்துக்கொள்ளுமுன் டிரஞ்ச் திருப்பத்தில் ஒரு முகம் தெரிந்தது. யாரோ ஒருவன் தனக்கு எதிராக ஊர்ந்து வருவதைக் கண்டான் பியரி. ஒரு தட்டையான அகன்ற முகத்தைப் பார்த்தான். பிராவன்ஸ் திராட்சைத் தோட்டக்காரர்கள், மேய்ப்பர்கள் ஜாடை அதில் இல்லை. வேறுநாட்டு முகம். அன்னியத் தொப்பி, அன்னிய நாட்டு ராணுவப் பொத்தான்கள். அவன்தான் பீட்டர் தீயபு. ஆனால் பியரிக்கு எதிரி. அவன் 'பகைவன்' 'யுத்தம்' 'சண்டையில் கொல்லப்பட்டான்' என்ற பதங்கள்போல வெறும் எதிரி. அன்று சாயங்காலம் ஜெர்மன் லெப்டினண்ட், பீட்டரைக் கூப்பிட்டான். உத்திரவு போட்டான். அவனும் கோட்டைப் பழுதுபார்த்தான், ஜோஹன்னாவுக்குக் கடுதாசி எழுதினான், பசுவுக்கும் கன்றுக்கும் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை எழுத்

மறக்கவில்லை, அவனும் அசைபோட்டுத் தன் கஞ்சியை ரசித்துக் குடித்தான், — இவையெல்லாம் பியரிக்குத் தெரியாது; தெரிந்தாலும் புரிந்திருக்காது; — ஏனென்றால் பூமியின் மேலுள்ள அந்தப் பாத்தியில், மற்ற எத்தனையோ பாத்திகளில் நடப்பதுபோல யுத்தம் அல்லவா? பியரிக்கு பீட்டர் வெறும் பகைவன்; இப்பொழுது பகைவனுடைய முகத்துக்கு எதிராக, ஊர்ந்துவரும் பகைவனுக்கு எதிராக நிற்கிறான்; எதிரியின் மூச்சு இவன் நெற்றியில் படுகிறது. பியரி, புராதன காலத்து மூதாதைகளில் ஒருவன்போல, காட்டில் வசிக்கும் ஓநாய்போல அவன்மேல் பாய்ந்து விழுந்து பிடிக்கத் தயாரானான். பீட்டரும் தனக்கு எதிராகப் பகைவனைக் கண்டான்; பகைவனுடைய நெஞ்சு அடித்துக்கொள்ளுவது அவனுக்குக் கேட்டது. தனது புராதன காலத்து மூதாதைகளில் ஒருவன் மாதிரி, ஓநாய் மாதிரி கைகளைத் தளர்த்திக் காலை ஊன்றிப் பாய்வதற்குத் தூரத்தைக் கண்ணால் அளந்தான்.

இருவரும் கொஞ்சநேரம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து மற்றவன் ஆரம்பிக்கட்டுமே என்று காத்திருந்தனர். ஒருவன் மற்றவனுடைய கையைப் பார்க்கமுடியும். அதை பரஸ்பரம் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டனர்.

இப்படியான சமயத்திலே பியரியின் சுங்கானிலிருந்து புகை எழுந்தது. இரு பகைவர்களும் எதிரெதிராகப் படுத்துக்கிடந்தனர். ஒருவரையொருவர் கொன்றுகொள்ள விரும்பவில்லை, ஆனால் கொன்றுகொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பரிபூரணமாக உணர்ந்தவர்கள், — முகத்துக்கு முகம் மூச்சுப்படும்படி கிடந்தனர். மோந்து பார்த்துக்கொள்ளும் மிருகங்கள மாதிரி இருந்தது அவர்கள் நிலை. இருவருடைய நாற்றமும் இருவரும் அறிந்ததுதான்; நனைந்த கோட்டு நாற்றம், வேர்வை நாற்றம், சாப்பிட்ட ஸூப் நாற்றம், களிமண் நாற்றம், — எல்லாம் இருவரும் அறிந்ததுதான். அதில் ஒரு தொடர்பு.

அவர்கள் தொலை தூரத்திலிருக்கும் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தவர்கள்; பிரான்ஸிலிருந்தும் பொமெரியானு

விலிருந்தும், இந்த இடத்திற்கு, இந்த மனித சூன்யப் பிரதேசத்திற்கு, இந்த அன்னிய நாட்டுக்கு வந்திருக்கின்றனர். இது அவர்களுக்குத் தெரியும். இதுதான் எதிரி, — அடியோடு நசித்துப்போவது. இருவரும் பேச முயற்சிக்கவில்லை; எத்தனையோ அன்னிய நாடுகள்; எத்தனையோ அன்னிய பாஷைகள். ஆனால் அவர்கள் முகத்துக்கு முகம் எதிராகக் கிடந்தனர்; பியரியின் சுங்கான் புகைந்தது. தன் சுங்கானைப் பற்றவைக்க முடியாது என பீட்டருக்குத் தெரியும். கொஞ்சம் கை அசைந்தால் ஜீவ மரணப் போராட்டந்தான். அவன் மூக்கு மற்றவன் விட்ட புகையை உறிஞ்சியது; உதடுகள் விரிந்தபடி; — பியரிக்குப் புரிந்தது. அவன் முகத்தை எட்டி நெருங்கினான். பீட்டர், பியரியின் பல்லிடையிலிருந்து சுங்கானைத் தன் பல்லால் பற்றிக்கொண்டான்.

பீட்டர் நன்றாக ஒரு தம் உறிஞ்சிவிட்டுப் பியரிக்குக் கொடுத்தான். பியரி தானும் உறிஞ்சிவிட்டு முன்போல் வேண்டுகோள் இல்லாமல் தன் எதிரிக்கு உடனே சுங்கானைக் கொடுத்தான். ஆனால் ஒரு நிமிஷம் அவர்கள் கண்கள், சர்வ ஜாக்கிரதையான, தளர்ந்த பாவனை முயற்சியில் கிடக்கும் கைகளைக் கவனித்துக்கொண்டன. அவர்கள் பலமுறை ரொம்ப ரசித்து அந்தப் பட்டாளத்துச் 'சிப்பாய்' சுங்கானைப் பிடித்தனர்; மனித சூன்யப் பிரதேசத்தில் உள்ள அந்த அவர்கள் 'தம்' பிடித்தனர். அந்த நிலம் எப்படியாவது கைப்பற்றப் படவேண்டும். அவர்கள் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாக, ரொம்ப மெதுவாக, ரொம்ப ரொம்ப மெதுவாகப் புகை பிடித்தனர். வரம்பற்ற வெளியில் ஒளி ரேகைகள் ஓசையில்லாது ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்கள் ஓடித்திரிகின்றன. இந்த இரண்டு மனிதர்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் தம்மில் யாராவது ஒருவருக்கு இதுதான் கடைசி 'தம்' என்பது தெரியும். அப்புறம் வந்தது துரதிஷ்டம். புகையிலை ஆகிவிடு முன் குழல் அணைந்துவிட்டது. அந்த இருவரில் ஒருவன் சுங்கானின் 'அல்பாயுசை' நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான். நினைவு வேறு திசை திரிந்தது. பியரி தன் ஜீனியைப்பற்றி நினைக்க ஆரம்பித்தானோ.........அல்லது பீட்டர்தான் ஜோஹன்னவை நினைக்க ஆரம்பித்து

விட்டானோ? பையிலிருக்கும் திப்பெட்டியை எடுக்கமுடியாது என்பது இருவருக்கும் தெரியும். கொஞ்சம் அசைந்தால் மரணம்போர்தான். ஆனால் ஒருவன் எடுத்தே விடுவது என்று தீர்மானித்து விட்டான்; பிரஞ்சுக் குடியாட்சியைத் தற்காக்கும் பியரியோ அல்லது ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பாதுகாக்கும் பீட்டரோ?......

இருவரில் ஒருவர்தான்......

இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பற்றிக் கழுத்தை நெறிக்க முயன்றனர். சுங்கான் மண்ணுக்குள் விழுந்து புதையுண்டது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெறித்துக் கொல்ல முயன்றனர். கட்டிப் புரண்டனர்; மேலெல்லாம் களிமண் ஒட்டிக்கொண்டது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெல்ல முடியவில்லை; பற்கள் ஆயுதமாயின; சிரைக்காத முகத்தையும் தமக்குத் தெரிந்த நாற்றமெடுக்கும் முறுக்கேறிய கழுத்தையும் ஒருவரையொருவர் கடித்துக்கொண்டனர். தங்களுடைய பிசுபிசுத்த ரத்தத்தை மஞ்சள் களிமண்ணில் ஓடவிட்டுக் குழப்பினர். அப்புறம் ஒருவருக்கொருவர் அருகில் கிடந்தனர்; இப்பொழுது சுங்கான் இல்லை; செத்துப்போனார்கள்; செத்த மனித சூன்யப் பிரதேசத்தில் செத்துக் கிடந்தார்கள். பூமிக்கு ஓசைப்படாமல் ஆயிரக்கணக்கான வருஷம் திரியும் ஒளி ரேகைகள் கொண்ட நட்சத்திரங்கள் மறைந்தன; பகல்வந்தது; இரவு மண்ணில் வளோ தாண்டி ஒருவரை ஒருவர் கொன்றுகொண்ட மனிதர்கள் இப்பொழுது சப்தம் மிகுந்த துப்பாக்கி வேட்டுக்களைப் பரிமாறிக்கொண்டார்கள். இரண்டு இராணுவத் தலைமைக் காரியாலயங்களிலும் இரு சிப்பாய்களின் பெயர்களுக்கு எதிரில் 'காணாமல் போனார்கள்' எனப் பதிவு செய்து கொண்டார்கள். மறுபடி ராத்திரி வந்ததும் பியரியும் பீட்டரும் போல மனித சூன்யப் பிரதேசத்திற்கு மற்றவர்கள் வந்தார்கள்.

அந்த வருஷம், 'யுத்தம்.'

பிரான்ஸில் உள்ள குக்கிராமத்தில் ஜீனி பியரிக்காக அழுதாள்; திராட்சைக் கொடிகளில் கந்தகப் பொடியைத் தூவினாள். அழுது அழுது ஓய்ந்த பிறகு புதுக்

கணவன் பாலுக்கு வாசல் கதவைத் திறக்க ஆரம்பித்தாள். திராட்சையை அறுக்க ஒரு ஆள் வேண்டாமா; அங்கும் இங்கும் நடமாடுகையில் முதுகைத் தட்டிக் கொடுக்க ஒரு ஆள் வேண்டாமா? ரொம்பத் தூரத்திலே, பூமிக்கும் நட்சத்திரத்திற்குமிடையில் எவ்வளவு தூரமோ அவ்வளவு தூரத்திலே, அருகிலே, பொமெரியாவில் ஒரு குக் கிராமத்திலே பசுவுக்கும் கன்றுக்கும் புல்லெடுத்து வைக்கும்பொழுது ஜோஹன்னு கண்ணீர் சிந்தினாள். பசுக்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுவதே பெரிய வேலை; மேலும் தனியாக எப்படி வாழமுடியும்? வீட்டுக்குப் புதிய புருஷன் வந்தான்; அவன்பெயர் பால். அந்த வருஷம் மற்ற வருஷங்களைப்போல வாழ்வுதான்.

1917-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் மனித சூன்யப் பிரதேசம் யாருக்கும் சொந்தமற்றது என்ற தன்மையை இழந்தது. ஒரு தெளிவான பகலில், பலருடைய ரத்தத்தால் செழிப்பான மண் யாருக்கோ சட்டப்படி சொந்தமாயிற்று. முதல் முதலாகக் காட்டுப் பூனைப்பாதை என்ற டிரஞ்சில் மனிதர்கள் பயமில்லாமல் நடந்தார்கள்; குனியாமல் ஊர்ந்து போகாமல் நடந்தார்கள். அந்தப் பாதையின் அந்தத்தில் இரண்டு எலும்புக் கூடுகள் திடீரென்று மாண்ட காதலர்கள் மாதிரி கட்டித் தழுவிக் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். அவைகளுக்கு அருகில் ஒரு சுங்கான் கிடந்தது.

நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் அதோ அது என் முன்னால் கிடக்கிறது. வெறும் சிப்பாய் சுங்கான் தான்; ஆனால் யுத்தம் உற்பத்தி செய்த சமாதானக் குழல். சாம்பல் ஒட்டிக்கிடக்கிறது; அதில் இரண்டு ஜீவன்களின், புகையிலையைவிடச் சீக்கிரம் கரிந்துபோன இரண்டு ஜீவன்களின் சின்னம்; அற்பமானதுதான், ஆனால் அழகானது. அந்த ஓசைப்படாத ஆயிரவருஷ ஒளி ரேகைகளை ஒரு தட்டில் போட்டு மறுதட்டில் கடைசி இழுப்பை இழுத்த சிப்பாயின் சுங்கானைப் போட்டு மனித வித்தின் மடிவை நிறுக்கும் தராசை நாம் எப்படிச் செய்வது......?

இனி

இ. எம். டிலாபீல்ட்

இதுவரை நடக்காததைப்பற்றி ஒரு கதை எழுதினல் என்ன?—அதைக் கதையின் போக்கில் அறிந்துகொள்ள முடியுமானல்.........

பதினைந்து இருபது வருடங்களுக்கப்புறம்.

ஓல்ட் பெய்லியில் (நியாயஸ்தலம்) நடக்கிறது.

ஒரு பெண் கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டுத் தண்டனையை எதிர்பார்த்து நிற்கிருள். யுத்த நெருக்கடியிலும் பொதுஜனங்களிடை ஒரு பரபரப்பை உண்டுபண்ணும் ஒரு கேஸ். இதற்கு நீண்டகால மாகவில்லை. அந்தப் பெண் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டாள்.

சாட்சிக் கூண்டில் நிற்கிருள். நடுத்தரமான வயது. தலை சற்று நரைத்து விட்டது. குரல் சாந்தமானது. நல்ல படிப்பாளியினுடையது. தன்னுடைய சொந்தப் புத்திரனைக் கொன்றதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிருள்.

இருந்தாலும் குற்றத்தைப் பற்றிய சாட்சிகளை விசாரித்தாக வேண்டியதுதான்.

இந்தத் தேதியில் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டது...... இன்னின்னர் குற்றவாளியைத் துப்பாக்கி கையிலிருக்கும் பொழுது பார்த்தார்கள்......அவளது பத்தொன்பது வயதுள்ள புத்திரன் படுக்கையில் இறந்து கிடக்கிறுன், தூங்கும்பொழுது மண்டையில் சுடப்பட்டு. குற்றவாளியும் போலீஸாரிடம், "எனது மைக்கேலைக் கொன்றேன்" என்று வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிருள்.

ஜட்ஜ்—வயது சென்றவர்—முன்பக்கமாகத் தலையைச் சாய்த்து,

"ஏ குற்றவாளியே! உனது புத்திரனைக் குரோதத்தினால், தீர ஆலோசித்துக் கொன்றாய் என்று உன்மேல் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று நீ அறிகிறாயா?"

"ஆம்! பிரபுவே!"

"நீ குற்றவாளி என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா?"

"நான் குற்றவாளி என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன் பிரபுவே"

இச்சமயத்தில் கோர்ட் நிசப்தமாக இருக்கிறது.

"உன் மீது மரணத் தீர்ப்புச் சொல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம் ஏதாவது உண்டா?"

"இல்லை"

"ஒன்றுமில்லையா? இந்தப் பயங்கரமானதும் இயற்கைக்கு விரோதமானதுமான ஒரு குற்றத்தைச் செய்யத் தூண்டும் காரணம் ஏதேனும் இல்லையா?"

குற்றவாளியின் கண்கள் கலங்குகின்றன. தேம்பியழுவதில் உடல் முழுவதும் குலுங்குகிறது. பேசவேண்டும் என்று சைகை செய்கிறாள். எதையோ ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாள்,

ஒரு தம்ளரில் ஜலம் கொடுக்கிறார்கள்.

கடைசியாகப் பேச முடிகிறது.

"பிரபுவே—இந்த யுத்தந்தான் காரணம். முன்பு நடந்த யுத்தம் என் நினைவிலிருக்கிறது. அதுதான், அந்த உலக மகா யுத்தம் என்று சொல்லுகிறார்களே அதுதான். எனது தகப்பனார் அதில் ஈடுபட்டார். அவருடைய இரண்டு கால்களும் போய் விட்டன. அவர் இறந்து போகவில்லை. முடவனாக வாழ்ந்து வந்தார். யுத்தத்தின் கடைசி வருஷத்தில் எனது

கணவனும் சென்றார். அவருக்கு ஷெல்லினால் மூளை கலங்கிவிட்டது. அதற்கப்புறம் குணப்படவே யில்லை.[1] ஒரு வேலையையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடிய வில்லை. அவருக்காகவும் எனது மகனுக்காகவும் நான் உழைக்க வேண்டியதாயிற்று. என் அதிர்ஷ்டம்; என்னால் வேலை செய்ய முடிந்தது. எனது மகனுக்குக் கல்வி போதிக்க முடிந்தது. அவன் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது......

மறுபடியும் பேசமுடிந்தது.

"1914-ல் நடந்த யுத்தம் எனக்கு நினைவிலிருக்கிறது. அவர்கள் இருவருக்கும் அது என்ன கொடுத் தது என்று தெரியும். இந்த யுத்தம் வந்தவுடன், எனது மகனும் அதற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அவனை அது என்ன செய்யும் என்று யோசித்தேன். அதிலிருக்கும் பாஷாணப் புகை, காயங் கள், கொலைகள் அவைகள் மட்டுமல்ல, அதைப்பற்றிச் சொல்லவரவில்லை. சாந்தமாக இருக்கும்படி, மற்றவ ரிடம் அன்பு செலுத்தும்படி அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தேன். நாசம் செய்வதும் பின்னப்படுத்து வதும் தப்பிதம் என்று போதித்திருந்தேன். பகைமை தப்பிதமானது என்று கற்பித்திருந்தேன். அவனால் யுத்தத்தைத் தாங்க முடியாது...........அவனைப்போல் இந்தத் தலைமுறையில் எத்தனையோபேர் இருக்கிறார்கள்.

"இப்படிச் செய்வதுதான் நல்லதென்றுபட்டது. நான் என் மகனைக் கொன்றேன். அவன் தூங்கும்போது அவனுக்குத் தெரியாது......ஒரே நிமிஷந்தான். அது சண்டைக்குப் போகிற மாதிரியல்ல..........."

ஒரே வழிதான் உண்டு. கோர்ட்டில் உள்ளவர்கள் தீர்ப்பு அப்படித்தான் ஆகவேண்டும் என்று மனதிற்குள் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

வைத்திய நிபுணர்களையழைத்து அவள் செய்கை களுக்கு அவள் உத்தரவாதியல்ல என்று காண்பிக்க முடியுமா? அதாவது பைத்தியக்காரி என்று.

ஒரு வேளை முடியும்.

அவள் கொலை செய்தாள். அவள் அதற்குச் சொல்லும் காரணம், அதாவது போன யுத்தம் நினைவி லிருக்கிறது என்பது.........

அந்த வயோதிக ஜட்ஜ் கைகள் நடுங்கிக் கொண்டு கறுப்புக் குல்லாயை வாங்கிக் கொள்ளுகிறார். அவருக் கும் போன யுத்தம் நினைவிலிருக்கிறது. கொலையும் பைத்தியமும்.........கொலையும் பைத்தியமும், போன யுத் தத்தை நினைவில் வைத்திருக்கிறவர்கள்......"

லதீபா

மோஷி ஸ்மீலான் ஸ்கி

"லதீபாவின் கண்களை நீ பார்த்திருக்காவிட்டால், கண்களுக்கு எவ்வளவு அழகு இருக்க முடியும் என்பது உனக்குத் தெரிந்தே இருக்காது."

இப்படி நான் எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது வழக்கம். சிறு பிராயத்திலிருந்தே எனக்கு அவளைத் தெரியும். லதீபா ஒரு அழகிய சிறுமி.

இப்பொழுதும் அப்படித்தான் சொல்லுவேன்.

அப்போது ஜனவரி மாதம்; நல்ல மழைகாலம்.

நான் வயலில் விவசாயத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அரபுகள் சிலர் என்கீழ் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுதுதான் நான் எனது முதல் திராட்சைத்தோட்டம் போட நிலத்தைக் கொத்திக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தேன்; மனம் குதி போட்டுக் கொண்டிருந்தது. சூழ்நிலையும் அப்படியே குதிபோடுவதாக எனக்குப்பட்டது. நல்ல பிரகாசமான பகல்; காற்று ஜீவதாது ஏந்தி 'குளு குளு'வென்று அடித்தது; உடலுக்கும் மனதுக்கும் சுகத்தைக் கொடுத்தது. இன்னும் அதிகாலையின் சோபை மாறவில்லை. காலைக் கிரணங்களின் சிவப்பு வர்ணம் மாறவில்லை. நெஞ்சு கொண்ட மட்டும் மூச்சை இழுத்து வெளிவிடுவதிலேயே ஒரு சுகம் இருந்தது. பார்த்த பார்த்த இடமெல்லாம் பச்சைப் பசேல் என்று அழகாகத் தலையசைத்து நின்றது.

கல்லையும் செத்தையையும் பொறுக்கி எறிந்து கொண்டிருந்த அரபுப் பெண்களிடையே ஒரு சிறுமியும் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தாள். பதினாலு வயதிருக்கும். ரொம்பத் 'துடி.' நீலச் சிற்றுடை அணிந்து தலையில் ஒரு துண்டின் முனையைக் கட்டியிருந்தாள். மறு முனை தோளில் தொங்கியது.

"உன் பெயரென்ன?" என்று கேட்டேன்.

சின்ன முகம்,—வெயில் பட்டதால் கறுத்த முகம்—நாணத்துடன் என்னை நோக்கியது. இரு கண்கள் என்னை நோக்கி ஜொலித்தன.

"லதீபா"

அவள் கண்கள்,—என்ன அழகு! அகன்று கறுத்து ஜொலித்தன. கருமணிகள் களியோடும் ஜீவகளையோடும் குதியாட்டம் போட்டன.

"ஷெய்க் ஸுர்பாஜி மகள்" என்றான் பக்கத்திலிருந்து பெரிய கல்லைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்த அட்டாலா என்ற வாலிப அரபு.

"வேனில் இரவின் ஜொலிக்கும் நட்சத்திரங்கள் போலே..." என ஆரம்பிக்கும் ஒரு அரபுப் பாட்டைப்பாட ஆரம்பித்தான். அப்படிப் பாடுகையில் அவனது கண்கள் விஷமத்துடன் என்னைப் பார்த்தன.

அன்றிருந்து என் வேலையில் எனக்கு ஒரு புதிய சிரத்தை தட்டியது. மனம் இருண்டு குமையும் பொழுதெல்லாம் லதீபாவைப் பார்ப்பேன்,—கண்கள் எல்லாம் மணிமந்திர மாத்திரைக்கோல் வித்தை மாதிரி அதே கணத்தில் அகன்றுவிடும்.

அவள் கண்கள் அடிக்கடி என்னைப் பார்ப்பதை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அவை எப்பொழுதும் ஜொலிக்கும்; ஆனால் சில சமயங்களில் அவைகளில் வருத்தம் தேங்கும்.

ஒரு தடவை நான் வயல் காடுகளில் ஒரு கோவேறு கழுதை மேல் சவாரி போய்க்கொண்டிருந்தேன். கிணற்றருகில் லதீபாவைக் கண்டேன். தலையில் மண்ஜாடியை வைத்திருந்தாள்.

"லதீபா—எப்படி?" என்று விசாரித்தேன்.

"அப்பா என்னை இங்கே வந்து வேலை செய்யக் கூடாது என்கிறார்........."

வார்த்தைகள் குமுறிக்கொண்டு வந்தன, மனதில் வெகு காலமாக அழுந்திக்கிடந்த ஏதோ ஒன்றைக் கொட்டுகிறமாதிரி. ஏதோ துன்பம் கவ்வியமாதிரி குரல்மட்டும் தேங்கியது.

"என் வீட்டிலேயே இருக்க உனக்குப் பிரியமில்லையா, வேலை எதற்குச் செய்யவேண்டும்?" என்றேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; ஏதோ மேகம் படர்வதுபோல் கண்கள் சிறிது மங்கின. சில நிமிஷங்கள் மௌனமாயிருந்தாள்.

"ஷெய்க் ஆகாருடைய மகனுக்கு என்னைக் கலியாணம் செய்துகொடுக்க அவர் ஆசைப்படுகிறார்."

"நீ.........?"

"அதைவிடச் செத்துப்போவேன்!"

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தாள்; பிறகு என்னைக் கேட்டாள்......

* "க்வாஜா! உங்களில் எல்லாம் ஒரே ஒரு பெண்ணைத்தானே கலியாணம் செய்து கொள்வீர்களாம்,—வாஸ்தவமா?"

"நாங்கள் ஒரே ஒரு பெண்ணைத்தான் லதீபா."

"உங்களில் பெண்களை அடிக்க மாட்டார்களாமே!"

* க்வாஜா—எஜமான்

"ஆமாம், ஆசைப்பட்டவர்களை, நம்மேல் ஆசை கொண்டவர்களை எப்படி அடிக்கமுடியும்......"

"உங்களில் பெண்கள் ஆசைப்பட்டவர்களைத்தானே கலியாணம் செய்துகொள்ளுவார்களாம்...?"

"ஆமாம் நிச்சயமாக அப்படித்தான்."

"எங்களை ஆடுமாடு மாதிரி விற்கிறார்கள்."

இப்படிப் பேசி வருகையில் அவள் கண்கள் கன்னக் கனிந்து இருண்டது, ஒளிவிட்டது.

"எங்கப்பா சொல்லுகிறார்...நீங்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவிக் கொண்டால் என்னை உங்களுக்குக்கலியாணம் செய்து கொடுக்கிறேன் என்று."

"எனக்கா......?"

என்னையும் மீறி விழுந்து சிரித்தேன். லதீபா என்னைப் பார்த்தாள். சொல்ல முடியாத மன உளைச்சல் கண்களை நிறைத்தது.

"லதீபா, நீ யூதச்சி யாகிவிடு; நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுகிறேன்."

"எங்கப்பா என்னையும் கொல்லுவார்,—உங்களையும் கொல்லுவார்."

மறுநாள் ஷெய்க் ஸுர்பாஜி என் திராட்சைத் தோட்டத்திற்கு வந்தான்.

ரொம்பத் தொண்டு கிழவன். நீண்ட வெள்ளைத் தாடி, பெரிய தலைப்பாகை,—துள்ளிக் குதிபோடும் ஒரு வெள்ளைக் குதிரைமீது வந்தான். நிறுத்தியுங்கூட மண்ணைப் பிருண்டிக் குதிபோட்டு நின்றது. என் வேலைக்காரர்களுக்குச் 'சலாம்' சொன்னான். வேலைக்காரர்கள் பணிந்து குனிந்து சலாமிட்டார்கள். என்னைக் கடுகடுப்போடு பார்த்து வந்தனம் செய்தான். வார்த்தை சீறிப் பாய்ந்தது. நானும் அமைதியாகப் பதில் சொன்னேன். குடியேற்றத்திற்கும் ஷெய்க்குக்கும் நட்புக் கிடையாது. யூதர்கள்மீது குரோதமே உருக்கொண்டு நின்றான் ஷெய்க்.

தன் மகளைக் கண்டதும் ஷெய்க்குக் கோப ஆவேசம் கொண்டது. "யூதனிடம் போகக்கூடாது, என்று நான் உத்தரவு போடவில்லையா?" என இரைந்தான்.

தொழிலாளர்களைப் பார்த்து, "நம்பிக்கை யில்லாதவர்களிடம் உழைப்பை விற்கும் நீங்களும் மூமீன்களா? உங்களுக்கு வெட்கமில்லை!" என்றான்.

அவன் கையிலிருந்த கம்பு பலமுறை லதீபா தலைமீதும் தோள்மீதும் விழுந்தது. எனக்கும் கோபம் வந்துவிட்டது. நான் அவனை நெருங்கினேன். துயரம் நிறைந்த லதீபாவின் கருங்கண்கள் என்னைப் பேசாமல் இருக்கும்படி கெஞ்சின.

ஷெய்க் மகளை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். வேலைக்காரர்கள் பயம் தெளிந்து மூச்சு விட்டார்கள்.

"ஷெய்க் ஸஅர்பாஜி இரக்கமில்லாதவர்". என்றான் ஒருவன்.

"வேலைக்காரர்களை முன்போல் பாதிக் கூலிக்கு அமர்த்தி உழைக்கவைக்க முடியவில்லை; அதுதான் கோபம்,—யூதர்கள் போட்டி போடுகிறார்கள்" என்றான் மற்றொருவன்.

"இன்றைய கோபத்துக்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும்" என்றான் அட்டாலா. அவன் உதட்டில் குசும்புச் சிரிப்புத் தோன்றிப் படர்ந்தது.

அப்புறம் லதீபா வேலைக்கு வரவில்லை.

★

சில வாரங்கள் கழித்து ஒரு நாள் மத்தியானம், நான் வாடிக்கையாகச் சாப்பிடும் வீட்டிலிருந்து சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பி வருகிற வழியில் அவளைக் கண்டேன்.

அவள் வெளியே தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு கோழிக் குஞ்சு விற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் என்னைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றாள். கண்களின் அழகும் பெருகியிருந்தது; துயரமும் பெருகியிருந்தது.

"லதீபா எப்படி யிருக்கே?"

"வந்தனம் க்வாஜா!" என்றாள். அவள் குரல் கம்மியது.

லதீபா கோழிக்குஞ்சு விற்க வருவாள்; எப்பொழுதும் அந்த மத்தியான நேரத்தில் தான்.........

ஒரு நாள் அட்டாலா என்னிடம் சொன்னான்.........

"க்வாஜா, லதீபா ஆகாருக்குப் போய்விட்டாள். ரொம்பக் குள்ளமான குரூபி......"

இந்த வார்த்தைகள் என் நெஞ்சில் குத்தி ஏறின.

அப்புறம் கேள்விப் பட்டேன்......லதீபாவின் புருஷன் வீடு தீப்பற்றிக்கொண்டது; அவள் தகப்பன் வீட்டுக்கு ஓடி வந்துவிட்டாள்; அவள் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக அவளைப் புருஷன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டேன்.

சில வருஷங்கள் கழிந்தன. எனக்கு என்று நான் கட்டிக்கொண்ட வீட்டில் நான் வசித்துவந்தேன். வேறு கருங்கண்கள் லதீபாவின் கண்களை மறக்கடித்தன.

ஒருநாள் காலை நான் வெளியே வந்தேன். இரண்டு அரபுக் கிழவிகள் கோழிக்குஞ்சுகளை வைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

"என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டேன்.

ஒருத்தி எழுந்து நின்று என்னைப் பார்த்தாள்.

"க்வாஜா மூஸா?"

"லதீபா?"

ஆமாம், லதீபா தான். முகத்தில் சுருங்கலும் திரையும் விழுந்த கிழவி லதீபா தான். வயதாகிவிட்டது; இருந்தும் கண்களில் பழைய பிரகாசம் மாறவில்லை.

"உங்களுக்கும் தாடி வளர்ந்துவிட்டதே,—எப்படி மாறிவிட்டீர்கள்" என்றாள். அவள் கண்கள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

"நீ எப்படி இருக்கிறாய், ஏன் இப்படி மாறிப் போனாய்?''

"எல்லாம் அல்லஹ்தாலா விட்டவழி, க்வாஜா'' என்றாள்.

சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு "க்வாஜா மூஸா! கலியாணம் செய்து கொண்டீர்களா?''

"ஆமாம், லதீபா?''

"நான் பார்க்கவேணுமே...''

நான் என் மனைவியை வெளியே கூப்பிட்டேன்.

லதீபா அவனையே வெகுநேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

அவள் கண்களில் நீர் ததும்பியது.........

அதற்கப்புறம் லதீபாவை நான் பார்க்கவேயில்லை.

ஜெர்மனி

சித்திரவதை

எர்னஸ்ட் டாலர்

"உனக்கு இன்னும் ஏதாவது விருப்பம் இருக்குமா?"... சாகக் கிடக்கும் வாலிபனைப் பார்த்து ஸ்டட்கார்ட் இரகசியப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் இவ்வாறு கேட்டார்.

வாலிபனுடைய "வெறிச்சோடிய" கண்கள், ஜன்னலின் கம்பிகள் வழியாகத் தெரியும் வானத்தின் துண்டத்தைச் சதுரம் சதுரமாக அறுத்துக் காட்டுவதில் விழுந்தன,—பார்க்கவில்லை. வெளியே சிறையின் முற்றத்தில் குதிரை மசாலி மரம் நிறையப் பூத்துக் காய்த்து நிற்கிறது. அந்தக் காய்கள் தின்பதற்கு ரொம்ப ருசியாக இருக்கும் என்று நினைத்தான். நன்ருகப் பழுத்தால் வாயில் வந்து விழுகிறது. ஏன் வயிறு கொண்டமட்டும் தின்று தீர்க்கலாமே,—ஏன் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படியாக நடந்து கொண்டேன்?...

"நான் சொல்வது என்ன, புரிகிறதா?" என்ருர் மறுபடியும் அந்த அதிகாரி. "உனக்கு என்னவாவது வேண்டுமா?"

"ஆமாம் எனக்கு ஒன்று வேண்டும்" என நினைத்தான் வாலிபன்.

"......அல்லது நான் வேண்டாததும் உண்டு. மறுபடியும் ஜெயிலுக்கு வரவிரும்பவில்லை. அடித்து மிதித்து உதைத்துக் காறி நீங்கள் உமிழ்வதை நான் விரும்பவில்லை. நான் ஜன்னல் வழியாக வெளியே குதித்திருந்

தால்; விளையாட்டுக்குக் குதித்தேன் என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளுவீர்களாக்கும்......"

"நீ சாகுமுன் உன் தாயாரைப் பார்க்க வேண்டுமா?" என்றார் அந்த அதிகாரி.

"அந்த வார்த்தைதான். ஏன் அதையே அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். நான் சாகவேண்டும் என்பதை அவன் சொல்லியா தெரிய வேண்டும்? என் மூஞ்சிக்கெதிரே அந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவதென்றால் என்ன அற்பமான தந்திரம்,—அற்பமான தந்திரம்...

"நான் சாக மாட்டேன்......வீட்டுக்குத்தான் போகப் போகிறேன்...

"ஆமாம், எங்கம்மாவைப் பார்க்க வேணும் என்று ஆசையாகத்தான் இருக்கிறது; அதை நினைக்கவேண்டும் என்றால்......நல்ல பயல் போலிருக்கிறது. யதார்த்தமாகவே சொல்லுகிறான்......"

அவன் அந்த வெறிச்சோடிப்போன கண்களைத் திருப்பி உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்துத் தலையை அசைத்தான்.

"நான் அவளை அப்பொழுதே ஆள் அனுப்பிக் கூப்பிட்டு விட்டேனே; எந்த நிமிஷமும் வந்து விடுவாள்; இன்னும் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் தெரியவேண்டும். உன்னிடம் அந்தத் துண்டுப் பிரசுரங்களை யார் கொடுத்தார்கள்?"

உத்தியோகஸ்தன் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தான்.

"அப்படியா?" என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான் வாலிபன்; வாய் குமட்டியது......சீ...... அப்பொழுது சத்தம் போடாமல் இருக்க வாயில் அழுக்குத் துணியை வைத்துத் திணித்தார்கள்; இப்பொழுது 'ஊளையிட'ச் சொல்லுகிறார்கள்; தோழர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள்...சீ!...சீ!...

"நான் ஒண்ணும் சொல்லப் போவதில்லே."

"உங்கம்மாவை நினைத்துப்பாரு..."

வாலிபன் மோட்டு வளையை நோக்கினான்.

அவன் இன்னும் நான்கு மணி நேரம் உயிரோடிருப்பான். நான்கு மணி நேரத்தில் எத்தனையோ கேள்வி போடலாம்.

மூன்று நிமிஷத்திற்கு ஒரு கேள்வி என்று வைத்துக் கொண்டாலும், எண்பது கேள்வி கேட்க முடியும். உத்தியோகஸ்தன், தகுதி வாய்ந்த உத்தியோகஸ்தன். அவனுக்கு வேலை 'கரதலப் பாடம்.' இதற்குமுன் எத்தனையோ பேரை விசாரித்திருக்கிறான்,—சாகக் கிடக்கிறவர்களைக் கூட, எப்படி என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், அவ்வளவுதான். அப்புறம் வேலை எளிது. சிலரிடம் இரைந்து பேசவேண்டும்; சிலரிடம் 'குசுகுசு' என்று காதோடு காதாகக் கேட்க வேண்டும்; சிலரைப் பயமுறுத்த வேண்டும்; சிலரைத் 'தாஜா'ப் பண்ண வேண்டும்.

'எல்லாம் உன் நன்மைக்குத்தான்' என்றான் உத்தியோகஸ்தன். வாலிபன் வேறு கேள்விகளைக் கேட்கவேயில்லை. மௌனமாகக் கிடந்தே செத்துப் போனான்.

மறுநாள் பத்திரிகைகளில் "ஸ்டட்கார்டைச் சேர்ந்த தொழிலாளியான டி—என்பவனை இரகசியப் போலீஸார் ஆத்திரமூட்டும் பிரசுரங்களை வழங்கியதற்காகக் கைது செய்ய முயற்சிக்கையில், மூன்றாவது மாடியிலிருந்து வெளியே விழுந்துவிட்டான். வெளி முற்றத்தில் இடுப்பு எலும்பு நொறுங்கிப்போய் அவன் கிடந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவன் சில தினங்களுக்கு அப்புறம் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் சிறை வார்டில் காலமானான்" என்ற குறிப்புக் காணப்பட்டது.

அம்மா

கே. பாயில்

பாதை நெடுகலாகத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அதற்குச் சின்னக் கிளை ஒன்றும் இருந்தது. இருந்தாலும் மறு பக்கத்தில் ஓடும் சிற்றோடையில் இறங்கி அக்கரைக்குப் போகவேண்டிய அவசியமே இல்லை. மலை வழியாகச் செல்லும் மாட்டடித் தடத்தைத் தொடர்ந்து செல்லவேண்டும் என்று நினைப்பதும் அதிசயந்தான்.

ஆனால் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டுத் திரும்ப வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் அந்தச் சின்னப் பையன், ஒருநாள் டுரூரி சந்தியில் நின்றுகொண்டு, "இடது பக்கமாகப் போகும் கிளை வழியாகச் சென்றால் ஷென்டனுக்குத்தான் போக முடியும்" என்று நிர்ப்பந்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வழிகாட்டிக் கம்பத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் எதிரே செல்லும் வேறு ஒரு பாதை, வேறு எங்கேயோ போகிறதாம். ஆனால் அது எங்கே போகிறது என்பதை அந்த வழிகாட்டிக் கம்பம் சொல்லவில்லை என்ற விஷயம் அவன் மனதில் தட்டியது. தூரத்திலே தெரியும் அந்த மலையை ஆற அமரப் பார்ப்பதற்காக அந்தச் சின்னப் பையன் வாட்டசாட்டமாக உட்கார்ந்துகொண்டான்.

வாய்க்காலுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் பச்சைப் பசேலென மெத்து மெத்தென்ற புல் நிறைய நிறைய வளர்ந்து கிடந்தது. அதற்கும் அந்தப் பக்கத்தில் கொம்புங் கிளையுமாக மரங்கள் வளர்ந்து நின்றன. அவை காற்றில்

எந்தப் பக்கமாகத் தலை சாய்த்து ஆடுகிறது என்பதுகூட அவனுக்குத் தெரிந்தமாதிரி இருந்தது. ஓடைக் கரையிலே இரண்டொரு வில்லோச் செடிகள் (ஒருவிதமான குளிர்ப் பிரதேச அரளி) ஈரச் சிகையைக் காற்றோட்டத்தில் கோதி ஆற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல நின்றன.

அந்தப் பாதை ஒரே செங்குத்தாக மலையுச்சியிலே இங்கும் அங்குமாகத் தலையசைத்து நிற்கும் மரங்களை நோக்கி உயர்ந்து செல்லவில்லை. அந்த இடத்தை யடையுமுன் அந்தப் பாதை, தன் நிர்க்கதியை அறிவிக்க கைகளை விரிப்பதுபோல் இரண்டு கிளைகளைக் காட்டியது. அந்தக் கிளைகளும் திசை தெரியாது, தலையசைத்தாடிக் கொண்டிருக்கும் குத்துச் செடிகளினூடே மறைந்தன. அந்தச் சின்னப் பையன் தனக்கு எதிரே கிடப்பன எல்லா வற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த வேலி யைத் தாண்டி அப்புறம் அந்த ஓடையைத் தாண்டி, அப்புறம் அந்த மலைக்குப் போவதற்காக தன் மனதுக்குத் தைரியம் வருவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மலைச்சாரல் நெடுகிலும் சாணிக்குவியல்கள் அம்பாரம் அம்பாரமாகக் குவிந்து மலைக்கு உடம்பெல்லாம் பொட்டுப் போட்டன. மனதில் வந்த தைரியம் மலையிலிருந்து இறங்கி வரும் பசு மாட்டைக் கண்டதும் பறந்தோடி விட்டது. தண்ணீர் குடிக்க வருகிறதாக்கும் என்று நினைத்தான். அவனை அது கண்டுவிட்டதும் அசையா மல் நின்று அமைதியாக அவனைப் பார்த்தது. வேலிக்கு இந்தப்பக்கமாக நின்றுகொண்டு இவனும் கண்களை உருட்டி விழித்தான். பிறகு கன்றுக்குட்டி ஏதாவது தொடருகிறதா எனக் கூர்ந்து கவனித்தான். அதன் கழுத்துத் தசையும் அலகும் அசைவாடுவதைப் பார்த் துக்கொண்டே இருந்தான். கொஞ்சம் பொறுத்து எலும் பெடுத்த பசு வொன்று அங்கு வந்தது. அப்புறம் ஒன்று வந்தது. பையன எழுந்து நின்று விலகி ஓடுவதற்கு முன்னால் எட்டுப் பசுமாடுகள் கரடுமுரடான பாதையில் தட்டமாடிக்கொண்டு இறங்கின.

அவன் பாதையில் நின்றுகொண்டு, அவை தலை குனிந்து தண்ணீர் குடிப்பதைப் பார்த்தான். அவை

தலையை நிமிர்த்தினபோது தாடிமயிரில் தண்ணீர் முத்துக் கோர்த்தது. வாயோரத்திலிருந்து இழைவிட்டமாதிரி சௌ் ஒழுகிற்று. அவை மூக்கை விரியத் திறந்துகொண்டு தண்ணீர் பருகியபோதெல்லாம் மொடமொட வென்று குமிழிகள் தண்ணீர் மட்டத்தில் குதித்துத் தெறித்தன. வேலிக்கு இந்தப்புறத்தில் நின்றுகொண்டு பார்ப்பதில் பெருமை ஒன்றும் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். மனிதர்கள், வீரம் என்ற வார்த்தைகள் அவனுக்கு அன்னியமானாலும் அந்தப் பெரிய மிருகங்களைக் கண்டதும் படக்குப்படக்கென்று நெஞ்சுக்குள் இருந்துகொண்டு பறையடித்துக்கொண்டிருக்கும் வஸ்து சின்னப் பொட்டைக் குட்டிகளுக்குத்தான் அணிகலன் என்பதை அவன் அறிவான். அவனுடைய அப்பா செத்து எட்டு வருஷங்கள் ஆகிறது. அவர் எப்படியிருப்பார் என்பதுகூட அவனுக்குத் தெரியாது.

அவனுடைய அம்மாவைப்பற்றி அவன் நினைத்திருந்தது வேறு ஒரு தினுசு. எத்தனை காலமாகத்தான் அவள் 'செத்துப்போயிருக்கா' என்ற விஷயம் அவனுக்குத் தெரியவே தெரியாது. திரும்பி ரோடில் ஏறி நடந்துபோனபோது அவன் அவளைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். நடக்கும்போது சோர்வால் அவனுடைய கால்கள் தரையில் இழுபட்டன. அவை இடையிடையே திடல் திடலென்று புழுதியை எழுப்பியது. பாதம் மரத்துக் குழைந்தது. அவளிடம் திரும்பிச்செல்ல வழி கண்டுபிடிக்க முடியுமோமுடியாதோ என்பதில்கூட அவனுடைய மனம் அசதி காட்டிக்கொண்டது. 'அத்தையம்மா வீட்டு, ஸ்கீடு' என்று நினைத்தான். பசுமாடுகள் வாலை முறுக்கித் தத்தம் முதுகுகளில் பலமாக அடித்து ஈ விரட்டின. 'அத்தையம்மா வீட்டு, ஸ்கீடு.'

அத்தையம்மாள் வீட்டு வெளிமுற்றத்தில் நின்ற புஷ்பச்செடிகள் முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு புஷ்பங்களை நோண்டிக்கொண்டிருந்தாள். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு நெற்றியை மறைத்த வைக்கோல் பனெட்டை புறங்கையால் உயரத் தள்ளிக்கொண்டாள்.

பையன் விசையாட்டமாக வெளிக்கேட்டில் ஒற்றைக் காலை வைத்து உந்தி ஊசலாடி உள்ளே வந்தான். 'டுரூரி சந்தியிலிருந்து தெரிகிறதே, அந்த மலைக்கு எப்பவாவது போயிருக்கியா?' என்று கேட்டான்.

கேட்டதைக் காதிலேற்காமல் தலையை அசைத்தாள்.

"நீயுந்தான் வந்தாச்சே; இந்தத் தகரத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வாயேன்'' என்றாள்.

அந்தச் சின்னப் பையன் புத்தகங்களைக் கீழே வைத்தான்.

"பொஸ்தகங்களைக் கண்ட கண்ட எடத்திலே போடாதே. வீட்டுக்குள்ளே வரப்போ எல்லாம் கேட்டில் ஊஞ்சலாடிக்கிட்டுத்தான் வரணுமோ'' என்றாள்.

"டுரூரி சந்திப் பக்கத்திலிருந்து தெரியுதே, அந்த மலைக்கி நீ போயிருக்கியா?'' என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

'எனக்குத் தண்ணி எடுத்தாரப் போரியா இல்லையா?' என்றாள் அத்தையம்மாள் மீட்டு.

பையன் தகரத்தை எடுத்துக்கொண்டு நடந்தான். அவன் எங்கும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தான். உயரக் குருவி கத்திற்று, மரம் தலையைத் தலையை ஆட்டிற்று. வீட்டுமேலே கொடி சரம் சரமாப் படர்ந்திருக்கு... இம் மாதிரி நாலு காரியங்களைப் பரிசீலனை செய்து கொண்டு நடந்ததினால் ஒரு முளைக்கொம்பு தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான்.

'எழுந்திரு' என்றான் ரெய்னால்ட்ஸ்.

அந்தச் சின்னப் பையன் முழங்காலைத் தடவிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்து ரெய்னால்ட்ஸ் பூட்ஸ் நுனியைக் கசப்போடு பார்த்தான். அவனுக்கு ரொம்பவும் நன்றாகத் தெரிந்த மனிதன் ரெய்னால்ட்ஸ் ஒருவன்தான். அவன் வேஸ்ட்கோட் போட்டிருந்தான். மஞ்சளும் கருப்

பும் கலந்த வேஸ்ட்கோட். அத்தையம்மாள் வீட்டுத் தோட்டத்திலே புல் காடாக வளர்ந்துவிட்டால், வீட்டுக் குதிரைகளை தைதையென்று ஓட்டிக்கொண்டு அவ்வளவு புல்லையும் அறுத்து எறிகிறவன் ரெய்னல்ட்ஸ். பூனைக் குட்டிகளைத் தண்ணீருக்குள் முக்கிக் கொன்று விடுவதில் கெட்டிக்காரன். முசலுக்கு அவன் ஒரு அறை வைத்தால் போதும்; காலி. இதுவுமில்லாமல் அவனுக்கு நீந்தத் தெரியும். அவன் தண்ணீரில் நீந்தும்போது நெஞ்சுச் சதை முண்டு முண்டாக உருண்டு நெளியும். பந்தாடும் புல் தரிசில் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் காலடியில் அந்தச் சின்னப் பையன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது ரெய்னல்ட்ஸுக்கு மூஞ்சி கோபத்தால் சிவந்திருந்தது. கையில் குதிரைச் சவுக்கு வைத்திருந்தான். இன்னொரு கையால் வேறு ஒரு பயலைப் பிடித்திருந்தான்.

'இந்தப் பயலைப் பாரு' என்று அத்தையம்மாளைக் கூட மதிக்காமல் சத்தம் போட்டுச் சொன்னான். 'இந்தப் பயல் இங்கே பழத்தைத் திருடவந்தான்.'

பயத்தால் முகம் சிவந்துகொண்டு வாய் கோணி எச்சிலைச் சொட்டிய அந்த வாண்டுப்பயல் மீது சூரிய வெளிச்சம் துலாம்பரமாக விழுந்தது. அதைப் பார்த்ததுமே அந்தச் சின்னப் பையன் விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தான். தன் கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீரைத் துடைக்கக் கைகளை முகத்தில் சேர்த்தினான். அவன் கை கிடுகிடுவென்று கோழைத்தனம் ஏந்தி நடுங்கியது.

'அந்தப் பயலை என்ன செய்யப் போகிறாய்?' என்று கேட்டாள். பீதியால் குரலோசை இரகசியம் பேசியது.

'வெளுக்கப் போகிறேன். அவங்க அப்பங்காரன் அவனுக்குக் குடுக்க வேண்டியதெ நான் குடுக்கப் போறேன். நான் விடப்போறதில்லை. செம்மையாகக் குடுக்கப்போறேன் அத்தையம்மா' என்று எஜமானியம்மாளைப் பார்த்துத் திரும்பிச் சொன்னான். அந்தப் பயலை நன்றாக இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு வெயிலில் நின்றான்.

'இங்கே வச்சு அடிக்காதே. அந்தக் கழுதைகள் வீச்சு வீச்சென்று கத்தும்' என்றாள் அத்தையம்மாள். பெகோனியாச் செடியில் அடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த இலைகளை சர்வ ஜாக்கிரதையாக வெட்டிவிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் உதடு இறுக மூடியிருந்தது. இளக்கவில்லை. லாயத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடு. இந்த புழுகணிகள் நேத்து ராத்திரி அவ்வளவு ஸ்ட்ராபெரியையும் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டதுகள். சாப்பாட்டுக்கு வைக்க மருந்துக்கு ஒரு பழம் இல்லெடா ரெய்னால்ட்ஸ்.'

'அத்தையம்மா, அவனை அடிக்கவாண்டாம்னு சொல்லுங்க' என்றான் அந்தச் சின்னப பையன்.

பூக்கள் மீது தான் வைத்த பார்வையை அவள் மாற்றினாள். அந்தச் சின்னப் பையன் அவள் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

'வேண்டாமே, வேண்டாமே ஆஹா. அத்தையம்மா தய்வுசெய்து வேண்டாமே!'

பையன் அமைதியாகத்தான் பேசினான். 'ஆஹா என்று அவன் வயதுக்கு மீறின வார்த்தையை உபயோகித்தது அவளை நிலைதடுமாற வைத்தது. அது சர்ச்சின் வார்த்தை, காவியத்தின் குரல்.

'ஆ' அவன் திருட்டுப்பயல் இல்லியா...திருடர பசங்களை......'

அந்தச் சின்னப் பையனின் பார்வை அவன் தன்னுடைய சிறு முஷ்டியை அவள் முகத்தெதிரே காட்டுவது மாதிரி இருந்தது.

'அத்தையம்மா, அத்தையம்மா தயவுசெய்து ஆஹா தயவு செய்து அடிக்கவாண்டாம்னு சொல்லுங்க' என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

நாள் முழுவதும் கரையாமல் கன்னத்தில் ஒதுக்கிக் கொள்ளக்கூடிய முட்டாசி மாதிரி தோட்டமும வெளியும் மெதுவாக இளம்பாகமாக இருந்தது.

அத்தையம்மாள் அவனுக்கு இட்ட செல்லப் பெயர் ஸீடு. செல்லப் பெயரைச் சொல்லித்தான் அழைத்தாள். ஆனல் அவள் குரலில் காகம் கரைந்தது.

'டேய் நீ போய் உன் வேலையைப் பாருடா. ரெய்னுல்ட்ஸ் அவன் வேலையைப் பாக்கட்டும். தண்ணி எடுத்துக்கொண்டு வா என்று உனக்கு நான் எத்தனை தடவை தான் சொல்லுகிறது' என்றாள்.

அந்தச் சின்னப் பையன் அவள் காலடியில் விழுந்து விட்டான். மன்றாடிக் கெஞ்சினன்.

அத்தையம்மாள் முகம் கருத்தது. அவன் கெஞ்சல் அவள வாயிலிருந்து வசைவை வாரி இறைத்ததுதான் மிச்சம். தோட்டமே நாற்றமெடுக்கும்படி கொட்டித் தீர்த்துவிட்டாள். ரெய்னுல்ட்ஸ் திருட்டுப்பயலைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு அந்தப் பக்கமாகப் போய்விட்டான். அந்தச் சின்னப் பையன் அவள் காலடியில் கிடந்து செயலற்ற கோபத்தால் புல்லைக் கடித்துக் கரும்பிக்கொண்டிருந்தான். அவன் கோபம் அப்பாவிப் புல்லின் மேல் பாய்ந்தது.

'டேய் இதைக் கேட்டுக்கோ' என்று அவனுடைய தோளைப்பிடித்துக் குலுக்கினாள். 'இன்னிக்கி உங்க சித்தப்பா வரப்போறார். வீட்டிலே நீ இப்படிக் கத்திக் கொண்டு கிடந்தால் அவர் என்ன நினைப்பார். அவர் யார் தெரியுமா...சோல்ஜர். ஆம்பிளெப் பையன் இப்படி அழறதாறு அவுமானமா இல்லெ. அவருக்கும் இதைப் பாத்தா சகிக்காது.'

அந்தச் சின்னப் பையன் அசையாது கிடந்தான்.

'சித்தப்பான்னு ?'

'அப்பாவோட,' தம்பி என்றாள் அத்தையம்மாள். 'நீளமா மீசை வச்சிருப்பார். நீளமாப் பட்டாக் கத்தி வச்சிருப்பார்.'

பொழுதும் மங்க ஆரம்பித்தது. அந்தச் சின்னப் பையன் பாதைக்கு வந்து நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

அப்பாகூடப் பிறந்த சித்தப்பா வருகிறார் என்பதுமட்டுந்தான் அவன் நினைப்பிலிருந்தது. ஒவ்வொரு மரமும் ஒரு பெரிய எதிரியாகத் தோற்றும்படி அதையே நினைத்துக் கொண்டு நடந்தான். காலில் மாட்டியிருந்த ஷூலேஸ் அவிழ்த்துக்கொண்டு அவன் கணுக்காலைச் சுருண்டு கவ்வ, இருளில் வெருண்டு தள்ளாடினான்.

டுரூரி சந்திக்கு வந்ததும் தைரியமாக வேலிக்கிடையில் பாம்பு மாதிரி நெளிந்து கொடுத்துக்கொண்டு நுழைந்துவிட்டான். ஓடையைத் தாண்டிக் குதித்தான். இச்சத்தம் அவன் காதில் கற்றுண்ட வீணைமாதிரி ஜிவ் வென்று ஒலித்தது. அவன் பயப்படவேயில்லை. அவன் ஓடின வேகத்தில் நாலைந்து ஜீவன்கள் வெருண்டு ஓடின. அவை புல்லுக்கிடையில் ஓடி மறைவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். கீழே ஓடையில் ஜலம் கண்ணாடி மாதிரிப் பளபளத்தது. வில்லோச் செடிகளும் ஓடையில் எற்றுண்ட மென்மையான காற்று போலிருந்தது.

பால் காச்சிச் செடியின் காய்கள் அவன் முழங்காலில் உராய்ந்தன. ஒரு விட்டில் அவனுடைய கன்னத்தை வருடிக்கொண்டு பறந்தது. வீட்டுக்குள் விட்டில் ஒன்றைப் பார்த்ததுமே அவன் முதுகுக்குள் பயம் ஈட்டி கொண்டு பாய்ச்சும். ஆனால் இங்கே இந்த இருட்டிலே அது அவனுக்குப் பயமூட்டவில்லை. அவன் புல் தரையின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டான். வீட்டில் அனல் அடுப்பு முன்னால் அடைவாக உட்கார்ந்திருப்பதுபோல இருந்தது அவனுக்கு. அந்தத் திறந்த வெளியில் மூச்சுப்போல் பிறந்த காற்று வீட்டில் அவன் கழுத்தில் குளிருக்காகச் சுற்றிக் கட்டப்படும் கம்பளி மயிர்ப் பட்டிமாதிரி வெது வெதுப்பாக இருந்தது.

அவன் அங்கேயே கிடந்து உறங்கிவிட்டானா அல்லது அத்தனை நேரமும் முழித்துக்கொண்டு கிடந்தானா என்பது அவனுக்கே தெரியாது. ஆனால் அவன் உட்கார்ந்த சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பசுமாடுகள் எல்லாம் இருட்டுக்குள் இருந்து பிறந்து ஓடையை நோக்கி நடப்பதைக் கண்டான். அவை மெதுவாக நடந்து சென்றன.

அவைகளின் தலைகள் முன்னங்கால் முன்பாகக் கட்டப்பட்ட வெண்கல மணிபோல் தொங்கிக் கிடந்தன. அவை ஓயாமல் அசை போட்டுக்கொண்டே நடந்தன. அவை வாய் ஓய்வ தெல்லாம், மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்தி அம்மா என்று திரண்டு வரும் இருளோடே கத்துவதற்கே.

அவை அடித் தொண்டையினின்றும் அப்படிக் கத்துவது அந்தச் சின்னப் பையனுக்கு அழகாக இருந்தது. அவனும் அப்படிக் குரல் எடுத்துப் பார்த்தான். மாடுமாதிரித் தலையை ஏந்தி நிமிர்த்த முயன்றான். மூக்கைப் பசுவின் சிவந்த நாசிகள் போல அகலமாக்கிக்கொள்ள முயன்றான். அவை அறுவடை காலத்துச் சிவப்புச் சந்திரன் போலிருந்தன.

மலையை விட்டு இறங்குகையில் அவை அவசரம் காட்டவில்லை. இரவு கொழிக்கும் இருளில் நடமாடித் திரிவதில் அவை ஆவல் காட்டின. அவை குதிரைகளாக இருந்திருந்தால், தன் நடமாட்டத்தில் சொற்ப சப்தத்தைக் கேட்டிருந்தால் பயந்துகொண்டு ஓடிவிட்டிருக்கும் என்று அந்தச் சின்னப் பையன் நினைத்தான். ஆனால் அந்தப் பசுமாடுகள் அவன் காலடியின் அருகில் புல்லைக் கறும்பிக்கொண்டு நடந்தன. அவனிருக்கும் மோப்பத்தை அவை பொருட்படுத்தவில்லை எனவிருந்தது. அவன் எப்படி அசைந்தாலும் அவை வெருளவில்லை. மாடுகளுக்கு அவன் இப்படியும் அப்படியும் திரும்புவதெல்லாம் சர்வ சாதாரணம் போலும். அவனுக்கு அருகில் நின்ற பசுமாட்டின் முன்னங்கால்களை அவன் தடவிக் கொடுத்தான். அதைக்கண்டு அவை வெருளவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவன் கழுத்தை முகர்ந்து கொடுத்தது. மாட்டின் மூச்சு அவன் முகத்தில் வீசியதும் அவன் உள்ளம் கிளுகிளுத்தது.

அந்தச் சமயத்தில் தான் அவன் தடவிக் கொடுத்த பசு முழங்கால்களை உடம்படியில் முடக்கிக்கொண்டு தரையில் படுத்தது. இருட்டில் அதன் உருவம் முழுவதும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அது அசைபோடுகிற மாதிரியிலும் மூச்சுவிடும் தோரணையிலுமிருந்து அது

படுத்துக் கொண்டு விட்டதென்று நினைத்தான். அதனண்டையில் இன்னும் சற்று நெருங்கினன். அது கண்டு கொண்டது மாதிரி காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அதன் கழுத்தைத் தடவிக்கொடுத்தபோதும் அது அசையவில்லை. விரைத்துக்கொண்டு நன்ருக வளர்ந்து சுருண்டிருக்கும் அதன் காதுகளை உள்ளங்கை கொண்டு தடவினன். அது இதமாகக் காதுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சின்னப் பையன் அதன்மேல் சாய்ந்து படுத்துக்கொண்டான். தன்னுடைய ஒல்லியான முதுகை அதன் எலும்பில் சாத்திக்கொண்டான். அது அசை போட்டு அசை போட்டு மடக்கு மடக்கென்று உள்ளே தள்ளுவதை அவனுடைய தேகம் ஸ்பரிசித்தது. அலை புறள்வதுபோல சுருண்டோடும் அசைவு அதன் சதைக் கோளங்களில் புரண்டு சென்றது. அந்தச் சின்னப் பையன் பசுமாட்டின் கழுத்தில் தன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டான். பசு போடும் அசை அவன் காதில் இன்பகரமாக ஒலித்தது. மனதில் குளுமை கண்டது. வாயிலிருந்து செல்லும் உணவை எதிரேற்கும் வயிற்றில் பிறக்கும் நாதம் அவன் காதுக்கும் கேட்டது. தழையிலே அது உண்ணக்கூடிய வயலட், குளோவர் செடிகள் அதன் முன்னல் படர்ந்து கிடப்பதைக் கைகளால் தொட்டுப் பார்த்து அறிந்தான். அதன் மடியில் படுத்துக்கிடக்கும்போது. அதன் மடுவில் நிறைந்துள்ள பாலை நினைத்தான்.

இந்த வயல் வெளியில் அந்தப் பசுமாட்டின்பேரில் சாய்ந்துகொண்டிருப்பது எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது என நினைத்தான். இவன் இவ்வாறு நினைத்துச் சோர்ந்து கிடக்கும்போது திடீரென்று தலையை உலுப்பி அவன் விலாவில் பல்மான அடிகொடுத்தது. அவனுடைய குழம்பிய மனம் நிதானப்பட்டபோது ஈ எதுவும் அதைத் தொந்தரவு படுத்தி இருக்கவேண்டும், இல்லாவிட்டால் அப்படிப் பலமாக அடிக்கக் காரணமில்லை என்று நினைத்தான். அது தனது முகத்தைத் திருப்பி அவனுடைய கைமீது உராய்ந்து கொடுத்துக்கொண்டபோது

இந்த நினைப்புத்தான் அவன மனதிலிருந்தது. தாய்ப் பூனை குட்டிகளை மோந்துகொடுக்கிறமாதிரி அதன் மூச்சு அவன்மேல் தாக்கியது. அந்தக் காற்றே அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் வயலுக்கு அப்பால் தள்ளிவிடும் என்று நினைத்தான். மோப்பம் பிடித்துத் திருப்தியடைந்த பின் அவன் கையை நக்கிக்கொடுக்க ஆரம்பித்தது. விரல் ஒவ்வொன்றையும் சுரசுரப்பான நாவால் குளோவர் தண்டுகளை நக்குவதுபோல் நக்கிக்கொடுத்தது. அது முடிந்ததும் அவன் சட்டையை நக்கிக்கொடுத்தது. பிறகு கழுத்து காது தலை, தலையிலுள்ள மயிர் எல்லா வற்றையும் நக்கிக்கொடுத்தது. வேறு யாராவது இந்த மாதிரிச் செய்திருந்தால் அந்தச் சின்னப் பையனுக்குத் தோலே உறிந்துபோயிருக்கும். அவ்வளவு பரிவுடன் நக்கிக்கொடுத்தது.

அப்போதுதான் அர்த்த சந்திரன் மரங்களுக்கு மேலே வந்தது. 'அம்மாப் பசு' சமிக்கை எதுவும் இல்லாமலே திடீரென்று எழுந்து நின்றது. காலை நிமிர்த்திக் கொடுத்துக்கொண்டது. எல்லையற்ற ஏக்கம் அந்தச் சின்னப் பையன் உள்ளத்தில் பாய்ந்தது. அந்தப் பசு மெதுவாக வாலை ஆட்டிக்கொண்டு சென்றுவிட்டது. பையனும் மனதில்லாமல் மலையிலிருந்து இறங்கி வர ஆரம்பித்தான். சந்திரனொளியில் உலகம் முழுவதுமே மறுபடியும் திரும்பி வர ஆரம்பித்தது. மரங்கள் இருட்டிலிருந்து வெளி வந்தன. கடல்போல் புல் அலையாடியது. தண்ணீர்க் கரையை அடைந்ததும் அந்தச் சின்னப் பையன் சற்று நின்றான். ஓடையின் மத்தியில் உடைபட்ட சந்திரன் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தான். அதன் ஓரத்தருகில் கைகொடுத்து அதை அப்படியே தண்ணீரிலிருந்து தூக்கிவிடக் குனிந்து முயன்றான். சில நிமிஷங்கள் கழித்து பழையபடியும் அந்தச் சின்னச் சந்திரன் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சின்னப் பையனுடைய கைகள் ஈரம்பட்டுக் குளிரெடுத்தது.

அந்தச் சின்னப் பையன் வேலியைத் தாண்டிப் புழுதி படிந்த பாதை வழியாக நடந்தான். அந்த விபரீத வெளிச்சத்தில் பழைய பாதைத் தடங்கள் தெரிந்தன.

முடிவும்

வீட்டின் வெளிக் கேட் அருகில் வந்தபோது ஏதோ ஒரு விதமான மனிதப் பிராயத்துப் பீதி அவனைக் கவ்வியது. அவன் கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே புகுந்து நடந்தான். முன் மேடையில் யாரோ ஒரு மனிதன் புகைக்குழாய் பிடித்தபடி உலாத்திக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சின்னப் பையன் சற்றுநேரம் நின்றுகொண்டிருந்தான். அந்த மனிதனும் தோட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு தன்னுடைய நடமாட்டத்தை நிறுத்திக் கொண்டான்.

'ஹல்லோ' என்றான். அவனுக்கு மீசையில்லை.

'நீதான் சித்தப்பாவா?' என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

'சரியாக் கண்டுபிடிச்சுட்டியே!' என்றார் சித்தப்பா.

'என்னை அடிக்கமாட்டியே' என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

'சித்தப்பான்னு அப்படித்தான் செய்யணுமா?' என்றார் அவர்.

'நான் ஓடியே போனேன்; எங்கப்பா இருந்தா என்னை இப்ப அடிப்பார்' என்றான் அந்தச் சின்னப் பையன்.

'என்னடா ரொம்பப் பெரிய மனுஷனாட்டமா' என்றார் சித்தப்பா.

அந்தச் சின்னப் பையன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்றான். சித்தப்பா தலையைத் திருப்பிப் பின்புறமாகப் பார்த்தார்.

'கொஞ்ச தூரம் இந்த ரோட்டில் நடந்துவிட்டு வரலாம் வாரியா' என்று கீழ்த்தொண்டையில் கேட்டார் சித்தப்பா.

நல்ல நாவல்கள்

★

வாக்கும் வக்கும் *புதுமைப்பித்தன்*	...	1—8—0
பிரேத மனிதன் *புதுமைப்பித்தன்*	...	1—0—0
பாலும் பாவையும் *விந்தன்*	...	3—8—0
தாய் *மாக்ஸிம் கார்க்கி*	...	7—8—0
காதல் உள்ளம் *ஜே. எஸ். ரவீந்திரா*	...	3—0—0
வாழ்க்கைத் தோணி *க. நாராயணன்*	...	2—0—0
புயல் *ரகுநாதன்*	...	1—8—0
நான் இருவர் *ஸ்டீவன்சன்*	...	1—8—0
தந்தையும் மகளும் *சாவி'*	...	1-12—0

ஸ்டார் பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை—5

Jacket Printed at Commercial Printing &
Publishing House, Madras-1.